

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

G21

TRUYỆN THIẾU NHI

BÍ MẬT TRONG CÁI MỀ CHIM

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

BÍ MẬT TRONG CÁI MỀ CHIM

*

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996

Hai mươi phút sau, ba cậu đã có mặt tại nhà Quang "sọt". Lúc đi qua dưới nhà Minh "tổ cú", từ trên ban công, thấy bé Long thò đầu ra, nhận ra Quang, nó ới xuống hỏi :

- Anh Quang ơi ! Có anh Minh em ở đây không ?

Quang ngoái lên đáp, rồi quay xuống nhìn Sáng và Tùng, có ý nói "bọn nó cũng rủ nhau đi làm ăn riêng, khác gì tụi mình đâu. Láu cá thật. Để xem "mèo nào cắn mỉu nào?". Sáng hiểu ý, bĩu môi :

- Cứ để cho chúng nó đi... suốt đêm, cũng chẳng ăn nhằm gì đâu. Tang vật ta thu được đây rồi cơ mà !...

Tùng vẫn chưa chắc chắn, lườm Sáng :

- Đừng có chủ quan bố "lợn" ơi, bên ấy có tay đặc nhiệm "nồi", nghiệp vụ vững lắm, chúng chẳng chịu mất công vu vơ đâu. Hơn nữa, cái gói mình vẫn chưa mở, biết bên trong có gì. Nhỡ đâu toàn giẻ rách, trúng kế

"nghỉ binh" của nó thì ê mặt ! Mà nếu quá thể thật, xin ông chỉ huy đền bù cho số ca-lo đã bỏ ra của thợ lặn đấy nhé !

Lúc này, Quang, Sáng mới nhớ lại tình huống "chạy chó" lúc nãy, không hiểu sao thả cu "khềnh" xuống bể lâu thế mà nó vẫn nín hơi cầm cự được dưới đáy nước ? Sáng thành thật hỏi :

- Thế lúc nãy, cậu bơi... đứng à ? Hay lại lặn xuống tiếp mà hơi dài thế ?

Tùng thật thà :

- Ôi dào, có lặn được tí quái nào đâu, kính, mũ vẫn khô nguyên ! Ban trưa, nước mới bơm, chưa ai dùng, nên bể còn mấp mé đây. Lúc mình về, chắc chiều tối người ta ra giặt giũ, tắm rửa... khi các cậu thả hết dây, tớ đứng xuống, nước chỉ còn ngập tới bụng. Chả được lặn ngụp chút nào, tớ mò cái gói này bằng... chân đấy chứ !...

Sáng và Quang bò lăn ra cười : "Thế mà lúc nãy, chúng tớ được một mẻ sợt... vãi linh hồn !". Quang buột miệng nói :

- Chỉ tại con béc-giê khốn kiếp...

Sáng trừng mắt lườm, làm Quang đang nói dở vội nín bật. Nó hiểu : chẳng nên nói ra chuyện ấy, chỉ thú nhận hai thằng nhất gan sợt chó chứ có hay ho gì !

Sáng "lợn" nhanh trí lấp liếm :

- Mọi sự chỉ tại cái gói này ! Thôi, bây giờ mở ra xem có đáng "đồng tiền bát gạo" gì không nào...

Quang cẩn thận ra khép cửa ban công, kéo rèm che. Ba đứa đặt cái gói ướt giữa sàn đá hoa, cẩn thận tháo gỡ từng nút dây. Cái gói được từ từ mở ra. Hết lần ni-lông ngoài cùng, là một lần giẻ lau cũ, bên trong hiện ra cái "mặt nạ" xe máy màu nho, còn mới, nổi rõ hàng chữ mạ "Honda 100". Ôm dưới lòng cái "mặt nạ" là sáu, bảy hòn đá, tên "quần ngư" bỏ thêm vào để cái gói đủ sức nặng chìm xuống đáy nước. Sáng "lợn" suýt xoa :

- Thấy chưa ! Trúng tử rồi, tớ nói không sai mà. Quả này thì Sơn "mặt già" lấy lại 200 nghìn, mất bữa khao là cái chắc...

Quang "sợt" hỏi về ngày thơ :

- Nhưng tại sao nó lại vớt xuống đáy bể nhỉ ?

Sáng nhăn mặt nói to :

- Trời đất ơi ! Đến tận bây giờ mà cậu vẫn chưa hiểu gì cả. Suốt cả buổi sáng ba thằng mình khản cả giọng để thực hiện phương án "rung chà", chắc thông tin đến tai, thằng "quần ngư" hồn vía lên mây, sợ để "mặt nạ" trong nhà bị công an đến bắt, nên mới vội vàng tính nước tẩu tán ngay chứ. Thằng ôn này cũng ma lạnh, chắc nó định "giấu" dưới bể, đợi lúc nào người

chuyện là ra lấy đi tiêu thụ đây mà. Ai ngờ, trúng kế rồi con ơi !

- Vậy làm sao mà cậu biết nó còn giữ "mặt nạ" ở nhà ? - Quang hỏi.

- Thế mà cũng đòi hỏi. Kinh nghiệm mấy vụ án trước cậu không nhớ sao. Bọn gian sau khi ăn trộm, bao giờ cũng phải nghe ngóng tình hình, chưa dám mang đi tiêu thụ ngay. Biết chắc là như vậy nên tớ mới "rung chà" chứ !... - Sáng phân tích vẻ già dặn lắm. Chẳng gì thì đến giờ nó cũng đã có quyền vênh mặt trước hai cậu đồng sự "dưới quyền" trong vụ án này rồi.

Tùng không giấu sự khâm phục trước phán đoán của cụ "lợn", nhưng đặt vấn đề ngay :

- Vậy ta đã kết luận tên "quần gù" là thủ phạm trộm "mặt nạ" xe ở sân nhà Sơn "mặt già" tối thứ bảy. Song, tang vật nó đã tẩu tán, mình lại không tóm ngay khi nó thả bể, bây giờ làm gì có chứng cứ quả tang để bắt nó nhận tội được ?

Sáng cười :

- Đã bảo tớ có cách rồi mà, cứ yên tâm....!

"TUỐNG-SĨ-TUỐNG CÙNG KHÔNG CHỊU KÉM CẠNH

Theo kế hoạch khá liêu lĩnh của Sáng "lợn", gần trưa hôm sau, ba đứa mặc quần đùi, cởi trần, mang quả bóng nhựa ra đá gôn "tôm" ngay trên đoạn đường cạnh bể nước. Chúng cố tình hò hét, cãi cọ nhau om sòm. Chỉ vài phút sau, Sáng có chân sút mạnh, quả bóng bay vút lên không trung rơi tọt vào bể nước. Thế là có cơ để nhặt bóng, một cậu, hai cậu, rồi cả ba cậu bắc một khúc cây tụt xuống nước. Nhưng nào chúng có nhặt bóng lên. Một cuộc chơi cướp bóng tiếp theo được tổ chức ngay trên mặt nước bề ngập ngang bụng, ùm ùm bơi, lặn cứ y như bể bơi vậy, rồi reo hò, la lối tùm lum cả sân khu tập thể. Mấy người lớn đi qua nói thế nào chúng cũng không chịu lên, đành lắc đầu bỏ đi. Một bà nghiêm giọng quát :

- Bảo không nghe, tôi đi báo công an đừng có trách !

Tùng và Quang lăm lét nhìn Sáng trách móc "kế hoạch của cậu không ổn rồi". Sáng quay lên bà nọ, lễ phép :

- Vâng, chúng cháu xin lên ngay đây. Chúng cháu đánh rơi quả bóng, chỉ xuống để nhặt thôi mà...

Rồi ba cậu theo cái khúc cây trèo lên thành bể. Nhưng bà kia vừa đi khuất, thì Sáng "lộn" lại đẩy hai ông bạn tùm xuống, ra lệnh : "Chơi tiếp!".

Lại đùa, lại ném, té nước, hò hét âm ỉ bể nước công cộng.

Đang chơi, chợt Sáng vừa bắt quả bóng vừa nói rất nhanh : "Mục tiêu xuất hiện rồi. Chuẩn bị làm theo phương án !" Tùng và Quang liếc lên, tên "quần ngư" đã đứng trên miệng bể nước từ lúc nào. Đúng như dự đoán của cu Sáng, nghe tiếng trẻ la hét xông xao ngoài bể nước, thể nào hấn cũng lo bị "nặng tay trên" mất cái mặt nạ, nên sốt ruột mò ra.

Chợt Tùng "khểnh" reo to :

- Các cậu ơi, tớ giẫm phải cái gói gì này, to lắm ! - rồi cu "khểnh" chống hông lặn xuống, lôi lên cái gói, chúng đã chẳng buộc lại y như cũ, nó mừng rỡ la lối - Ôi, trúng quả đậm rồi, nhất định là của quý đây ! Thôi, không chơi nữa, lên bờ kiểm tra chiến lợi phẩm đã...

- Này, phải chia ba đấy nhé, không ăn một mình được đâu - Sáng nói thêm. Cả ba cùng trèo lên thành bể.

Lúc này, tên "quần ngư", mắt đỏ vằn lên tiếc của, lừ lừ bước tới ba chú nhóc :

- Bỏ ngay cái gói xuống ! Của tao đấy, chúng mày ở đâu đến đây mà dám nhận xằng, hả ?

Sáng thủ thế, không hiểu sao nó rất mạnh mẽ, mặc dù so với tên "quần ngư", cả ba đứa đều bé con hơn hẳn :

- Tụi tôi bắt được chứ, tụi tôi nhìn thấy trước mà...

- Nhưng đây là của tao...

- Bằng cơ gì mà anh bảo của anh nào ?

- Không bằng cơ gì hết, đã bảo của tao là của tao, có đưa trả ngay không thì bảo !

Sáng ôm chặt cái gói về buồng binh :

- Tụi tôi không đưa, nếu anh không chứng minh được nó là của anh đấy, làm gì được nào !

Tên "quần ngư" xấn tới, không nói không rằng, vồ lấy cái gói. Một cuộc giằng co diễn ra. Một bên là ba trinh sát, một bên là tên "quần ngư" hung tợn...

Đúng lúc ấy, từ trong khoang cầu thang gần nhất, một thanh niên nhảy ra, lao ngay đến đám trẻ.

- Có chuyện gì thế các cháu ?

Sáng "lộn" tranh thủ phân bua ngay :

- Chúng cháu bắt được cái gói dưới bể, anh này cứ nhận là của anh ấy, đòi phải đưa...

Người thanh niên ân cần :

- Bất được, thì tất nhiên không phải của các cháu rồi. Thế nhưng anh này, anh bảo của anh, vậy có nhớ đặc điểm cái gói thế nào không ?

Tên "quần ngư" nói ngay :

- Nhớ chứ, buộc bằng dây dù màu nâu, miếng ni-lông là cái túi có chữ "Chúc mừng năm mới", sau lớp ni-lông là một lần vải, bên trong... Nhưng thôi, cứ kiểm tra đi, nói thế đủ biết là của tôi rồi còn gì...

Sáng ngoan ngoãn đưa cái gói ni-lông cho người thanh niên. Anh này nhìn lại sợi dây buộc, lần ni-lông, còn xé thử một miếng để xem lớp vải bên trong, rồi quay ra, nói với tên "quần ngư" :

- Đúng ! Tất cả đều đúng như lời anh nói. Nhưng anh có bảo đảm chắc chắn là của anh không ?

- Bảo đảm quá đi chứ, chính tay tôi gói mà...

- Vậy, mời anh về trụ sở công an phường để khai báo tất cả mọi hành động tội lỗi của mình.

Nói xong, người thanh niên rút trong túi ra tấm thẻ công an giao trước mặt tên "quần ngư", lúc này mặt hắn bỗng trắng bệch, mồ hôi xệch, chân tay run lẩy bẩy. Còn Tùng và Quang, hai cậu không khỏi ngạc nhiên trước diễn biến bất ngờ của sự

việc. Chỉ riêng Sáng "lợn", cậu ta ung dung vỗ vai hai chiến hữu "giải tán thôi các cậu" và không quên quay ra người thanh niên, (mà bây giờ chúng ta đã biết chính là một chiến sĩ công an) :

- Chào chú, chúng cháu về ạ !

*

Đi được một đoạn, Sáng quay sang hỏi hai ông đồng sự :

- Thế nào, các cậu thấy kế hoạch được không, chẳng cần quả tang quả tiếc gì, tự nó nhận hết ráo...

- Tuyệt, phải công nhận là tuyệt, cậu "thông đồng" với các chú công an bao giờ mà nhanh thế ! Mà chẳng nói trước cho tụi tớ gì cả... - Quang nhận xét.

- Tối qua, tớ lên phường, kế hoạch thống nhất "kịch bản" từ trước rồi. Tớ muốn các cậu bất ngờ một tí cho vui nên chưa nói vội. - Sáng vênh mặt.

Tùng "khểnh" lắc đầu :

- Chỉ riêng cái trò nhảy xuống bể nước công cộng chơi, bị người ta phê bình, tớ thấy ngượng quá, lại làm bẩn cả bể nữa...

Sáng nói ngay :

- Ngượng gì, được các chú công an cho phép cơ mà. Nhiều khi công tác phá án cũng phải "hy sinh" một tí chứ. Nhưng, thôi được,

thứ bảy này, tập trung cả nhóm, huy động thêm tất cả trẻ con trong khu, cho ra tắm một trận, xong, cọ rửa, mức nước thau bể luôn...

Cùng trong thời gian đó, tốp trinh sát của Minh "tổ cú", Sơn "sọ", Sơn "mặt già" cũng đang phục kích, đón lõng đối tượng tại một địa điểm trong nhà A khu tập thể. Xe-pháo-mã đã lập công bên bể nước rồi, đằng này, "Tướng-sĩ-tượng... đen" của ba chàng ngự lâm pháo thủ to đầu này chẳng biết có nên cơm cháo gì không đây ?

*

Chẳng là sau gần nửa tiếng đồng hồ "khám nghiệm hiện trường", tốp trinh sát của ba cu "sọ" - "mặt già" và "tổ cú" đã phát hiện ra nhiều điều từ cái cánh cửa sắt và mảnh sơn trơ khấc trong vòng dây "bất khả xâm phạm", mà cậu chủ quán karaôkê đã căng ra suốt hai hôm nay. Trong "biên bản khám nghiệm" có chữ ký của ba chàng đặc nhiệm, ghi :

- "Dưới sân có vết cày nhẹ cạo lớp rêu xanh, hình cầu vồng, chạy từ chỗ để xe ra, cách cửa sắt 2m thì mất dấu. Đo chiều ngang của vết cày, thấy bằng chiều ngang của chân chống bên xe Dream. Có vết lốp bánh chạy ra cửa sắt, đi hơi ngoằn ngoèo,

kèm theo một vết lốp bị kéo rê không in rõ ta-lông. Kết luận : xe đồ không về số, nên khi bị một vật tác động kéo đi về phía trước, bánh sau không lăn được. Phán đoán : kẻ gian dùng dây có móc quăng mắc vào tay lái xe máy, kéo từ từ ra ngoài, đến một khoảng cách bên cửa sắt có thể thò tay và dụng cụ vào tháo trộm "mặt nạ". Tháo được một xe, kéo tiếp xe thứ hai, định tháo nữa thì xe đạp đổ, thấy động, nó vội bỏ chạy. Quan sát cửa sắt, không thấy có dấu vết mới".

Mãi sau khi biên bản làm xong, ba cậu cùng ký vào rồi, Minh "tổ cú" còn bảo Sơn "sọ" :

- Tổ vẫn thắc mắc, không hiểu sao cậu lại không thu được một dấu vết gì ở cánh cửa sắt nhỉ ?

Sơn "sọ" trả lời về chắc chắn :

- Tổ đã xem xét rất kỹ tất cả, nhưng chẳng thấy gì, thậm chí xem đến cả bản lề và các song nhon ở trên cao...

- Trời ơi ! Xem những chỗ ấy làm gì, phải tập trung vào các khe song sắt có nhiều khả năng chúng thò tay qua nhất chứ !...

Minh nói xong, rút cái kính lúp Sơn trao trả lúc nãy, kéo cu "sọ" ra gần cánh cửa sắt, phía ngoài đường, hỏi :

- Theo cậu phán đoán, thì nó thò tay qua lỗ nào ?

- Cái "mặt nạ" xe máy cao ở tầm này - Sơn "sợ" giơ tay ước chừng - vậy, nó chỉ có thể thò vào những khe song phía trên này, để tháo...

Minh nhú mày ngẫm nghĩ một lúc, nói:

- Cũng có lý. Nhưng đây là lúc nó tháo "mặt nạ". Còn lúc nó "kéo" cái xe ra bằng dụng cụ nào đó, thì thò qua khe nào?

Sơn "sợ" hơi lúng túng, hai tai bùng đỏ, gãi gãi gáy:

- À, ừ, tớ mới chỉ nghĩ đến lúc nó tháo "mặt nạ", nên mới xem xét những song trên...

- Nghĩa là những khe song phía dưới chân, cậu chưa ngó ngang tới chứ gì?... Thế mà dám nói là "tất cả"!...

Thấy Sơn "sợ" im thít vẻ nhận ra sai lầm của mình, Minh "tổ cú" hạ giọng:

- Trình sát hiện trường không thể bỏ sót một giả thuyết, chi tiết nào... Bây giờ, cậu cùng tớ quan sát lại những khe song phía dưới lần nữa nhé. Cậu bên trong, tớ bên ngoài. Nào, bắt đầu...

Sơn "sợ" lắng lắng tuân lệnh nhóm trưởng, trong bụng thâm phục vụ "tổ cú" thật kỹ càng và tỉ mỉ trọng phán đoán nghiệp vụ trình sát. Minh cầm kính lúp soi từng song sắt tròn. Quả nhiên, ở khe song thứ hai, sát bờ tường, cậu ta phát hiện trên một song sắt bong sơn, ở cái vẩy sắt ri, có

mắc một sợi vải màu đỏ nhạt, dài độ 7cm. Cái vẩy ri ôm tròn theo song sắt, khum vào phía trong. Minh nhẹ nhàng gỡ sợi vải, gói vào một tờ giấy rất cẩn thận, rồi giở sổ, ghi: "Thủ phạm thò tay qua khe song thứ hai bên dưới, tính từ bờ tường để kéo chiếc xe ra. Sợi vải mắc lại có thể từ áo hần. Khả năng thủ phạm mặc chiếc áo màu đỏ đã bạc"...

Nhưng, sau cuộc khám nghiệm hiện trường, với từng ấy kết quả và phán đoán, ba chàng đặc nhiệm nhà ta cũng lâm vào tình trạng... tắc tị, chẳng biết nên tiếp tục điều tra thế nào nữa. Cuối cùng, chẳng lẽ chịu "ngồi chơi xơi nước", Minh "tổ cú" quyết định phương án "tù mù" - nghĩa là cả ba bỏ ra đường... dạo chơi để quan sát, đặc biệt quan tâm đến bất cứ người nào mặc áo màu đỏ nhạt, bám đuôi theo dõi... câu may.

Ấy thế mà chúng gặp may thật. Số là ba cậu đang lang thang trên đường ra khu A, bỗng phát hiện đằng trước thấp thoáng một bóng áo đỏ. Rảo chân bám theo, gần tới nơi, thì cậu choai mặc áo đỏ, như bị "điện thôi miên" vào gáy, bỗng ngoảnh lại, rồi nhoen miệng cười rất thân thiện:

- Em chào các anh ạ!

Minh "tổ cú" và Sơn "mặt già" ngẩn tò te nhìn nhau, chẳng hiểu ra làm sao. Nhưng Sơn "sợ" lại như nhận ra cậu bé, đáp:

- À, tưởng ai, chào em ! Đi đâu mà vội thế ? Em là... Dũng hay Nam nhỉ ?

- Em là Nam. Cứ tưởng anh quên rồi. Còn bạn Dũng, nghỉ hè đi miền Nam chơi với ông bà nội ở trong ấy rồi...

Minh và Sơn "mặt già" tròn mắt nhìn Sơn "sợ", ý như muốn hỏi "cậu quen nó à ? Ai đấy ?", Sơn "sợ" quay ra Minh và Sơn "mặt già", bảo :

- Các cậu vẫn không nhớ ra à ! Đây là một trong hai chú bé xin học võ với tụi mình ở sau trường hồi nào ấy, nhớ chưa ? Thế sao dạo này các em không ra tập nữa à...

- Em cũng thích lắm, nhưng từ ngày bạn Dũng đi vắng, chẳng có ai gọi, nên em không dậy sớm được. Mới lại, ra đấy một mình, em cứ ngại ngại thế nào ấy... Thế các anh đi đâu mà có về vội thế ?

Chẳng biết nghĩ thế nào, Sơn "sợ" buột miệng trả lời :

- Tụi anh đang đi tìm... cái mặt nạ...

- Mặt nạ xe máy phải không ? Vậy nhà anh cũng mất à ?...

Thế là, do đầu đang chăm chú vào vụ án mà chẳng may lơ lơi, ba trình sát được biết thêm ở khu A nhà cu Nam cũng vừa xảy ra vụ mất trộm "mặt nạ" mấy hôm nay. Nam kể lại đầu đuôi sự việc xảy ra cho ba anh "vô sự" xong, còn nói thêm :

- Khu nhà em ít trẻ con, lại không có hàng quán phía sau, nên cả ngày các gia đình đi làm vắng, đường luôn vắng vẻ, bởi thế bọn gian ngang nhiên hoạt động giữa ban ngày, liêu lĩnh và táo tợn lắm... - rồi nó hạ giọng ghé tai ba ông anh, nói nhỏ - Tụi em cũng đã theo dõi mấy đứa khả nghi, bàn nhau trưa nay sẽ rình để bắt quả tang, nhưng cứ nghĩ, nhớ thấy tụi nó "hành động" thật, không biết sẽ xử lý như thế nào. Tụi em còn bé quá, võ thì tập chưa đâu vào đâu, lỡ tụi nó chống cự thì chắc chắn là thua... Hay là, các anh về chỗ nhà em, cùng rình, bắt kẻ gian, có võ như anh Sơn đây (chẳng biết cu Nam đã biết tên Sơn "sợ" từ bao giờ) thì yên tâm quá còn gì...

Ba chàng đặc nhiệm còn đang lơ mơ chưa biết sẽ bầu víu vào đâu để điều tra vụ án, thấy cu Nam nói vậy mừng như bất được cửa, đồng ý ngay. Cả bọn kéo về nhà Nam ở khu A bắt đầu cuộc mai phục kẻ lấy trộm mặt nạ. Đến nhà Nam, các cậu thấy cũng đã có sẵn hai cu chíp hồi nửa đang chờ trong nhà. Không biết Nam rỉ tai nói gì với chúng mà hai đứa mừng rối rít, pha nước, kéo ghế mời ba đàn anh, về tin cậy lắm. Cuối cùng, một cậu chỉ tay ra ngoài sân nói :

- Trăm sự nhờ các anh, lấy lại cái "mặt nạ" xe máy vừa mất hôm kia cho bố em, bố em đi công tác, để xe ở nhà, về mà thấy mất

thì thế nào em cũng bị mắng là đi chơi không trông nhà... Ngoài kia là cái xe máy của bố Nam, mới mua, còn chưa đi, chúng em đã dắt ra, để ở đúng vị trí như xe của bố em bị mất trộm hôm trước. Thế nào trưa nay tội nó cũng đến. Các anh giúp chúng em nhé !...

Mình "tổ cú", Sơn "sọ", Sơn "mặt già" không ngờ tinh thần "tiến công tội phạm" của các chú nhóc cũng cao ra phết, lại còn biết bày trận "bẫy" tên gian nữa, nên hứa ngay như đinh đóng cột :

- Các em cứ yên tâm, nhất định tội anh sẽ tóm cổ tên gian nếu nó lại mò đến, lấy lại cái mặt nạ đã mất cho... Bây giờ, không nên tập trung ở đây đông quá, các em cứ vào nhà trong mà chơi... tá lả, chỉ nhớ là phải hết sức im lặng và trật tự, không được ai ra ngoài hay ngó nghiêng gì hết. Coi như nhà đi vắng cả, nghe chưa !

Thế rồi, một cuộc hội ý chớp nhoáng giữa ba đàn anh bắt đầu. Chúng phân công thật nhanh : Võ sư Sơn "sọ" ở "vòng ngoài" - tức là ngoài đường, trèo lên cây phục sẵn. Sơn "mặt già" và Minh "tổ cú" nấp trong xô bông tối, ngồi rình. Mọi phương án, giả thuyết đều được lường trước và có kế hoạch xử lý rất cụ thể.

Bộ ba trinh sát - "Tướng-sĩ-tượng" nhin đôi quên cả ăn, nín thở ngồi rình suốt buổi

trưa mà vẫn chẳng thấy tăm hơi động tĩnh gì. Nhưng rồi, đã bảo, ba đứa lại được dịp "ăn may" mà, phải nói trình sát đặc nhiệm đi phục mà được như thế là cực kỳ "sơn" ! Mãi quá trưa, mặt trời lệch bóng, thì có một chú choai choai chân đất, ăn mặc lôi thôi lếch thếch xuất hiện. Nó vòng đi đảo lại qua cái cửa sắt nhà cu Nam tới ba, bốn lần rồi đột nhiên biến mất. Lát sau, nó trở lại, trên tay cầm một đoạn sắt "phi" 6 dài, ở đầu bẻ hình lưỡi câu. Ngó trước trông sau thấy đường khu tập thể vắng ngắt, chú mày lừ lừ tiến đến bên cánh cửa sắt, thò cái móc sắt ngoắc vào ống giảm sóc trước chiếc xe máy, từ từ lôi chiếc xe tiến dần về sát cửa sắt. Bên trong, Minh "tổ cú" và Sơn "mặt già" bám nhau im lặng theo dõi. Trên cây, Sơn "sọ" đã sẵn sàng tư thế "phi thân". Khi chiếc xe đã vào vừa tầm tay, tên gian rút cái móc sắt ra, quăng xuống vệ cỏ bên kia đường, lôi trong túi quần ra một cái tuốc-nơ-vít, bắt đầu thò vào tháo "mặt nạ"...

Sơn "mặt già" thì thảo :

- Thế nào, nhảy ra tóm chứ ?

- Từ từ... - Minh "tổ cú" bình tĩnh - phải để nó tháo xong đã, cầm tang vật trên tay, mình mới xuất hiện hô hoán... Mới lại, ngoài đây có Sơn võ sư rồi, lo gì. Mình chỉ có nhiệm vụ "đánh tiếng" thôi cơ mà...

Đúng lúc ấy, chiếc "mặt nạ" đã rời khỏi xe, tên gian lựa chiều rút khỏi khe cửa sắt, đút ngay vào ngực áo đã phanh khuy bằng một động tác rất thành thạo. Khi nó quay vào ngó nghiêng như định tháo tiếp một bộ phận nào đó, thì Sơn "mặt già" và Minh đã nhìn thấy Sơn "sọ" nhún mình nhảy xuống từ trên chạc cây, êm như một con mèo, tiến đến đứng ngay sau lưng tên gian. Bên trong, Minh và Sơn vừa đồng thanh hô "Trộm ! Trộm ! Bà con ơi...!" thì Sơn "sọ" đã đặt một tay lên vai tên nọ, mỉm cười, nhưng giọng danh thép :

- Đứng im ! Mày đã bị bắt quả tang tháo trộm mặt nạ xe máy. Khôn hồn thì khai hết, chống cự không nổi đâu...

Tên trộm bị quá bất ngờ, mặt xám ngoét. Nhưng sau một giây, nó định vùng bỏ chạy, thì hai ngón tay gọng kìm của cậu võ sư tí hon đã bám chặt vào bờ vai hắn, khiến tên gian rút cổ kêu oai oái, không làm sao bước nổi. Bài "bấm huyết" cu "sọ" học đã lâu, nay mới được dịp áp dụng, quả là đắc lực và hiệu nghiệm. Mặt tên gian nhăn nhó, chưa kịp nói nên lời thì cả hai trình sát bên trong đã đẩy cửa sắt bước ra. Kẻ tháo trộm mặt nạ xe máy bị sa lưới, được áp giải ngay lên đồn công an phường. Nhưng khi vừa tới trụ sở công an, ba ông "tướng-sĩ-tượng" không ngờ đã gặp ngay tam chàng "xe-pháo-

mã" (Tùng, Quang, Sáng) đang tụ họp ở ngoài sân. Bên trong bàn trực ban, "ngồi trước chú công an là một tên choai nữa, đang cúi đầu trên cái "mặt nạ" xe máy màu nhỏ để giữa bàn...

Rốt cuộc, không hẹn mà nên, cả sáu trình sát đặc nhiệm C21 đều gặp nhau đông đủ ở trụ sở công an phường. Và, chúng ngỡ ngác nhìn nhau rất ngạc nhiên : Vụ án "cái mặt nạ" có những hai tên thủ phạm bị hai tổ trình sát tóm gọn...

66

THỦ TAY NGHỀ ĐÁNH GIÀY

Chúng ta cùng trở lại với ngày đánh giày gây quỹ đầu tiên của hai trình sát đi tiên phong : Minh "tổ cú" và Sơn "sọ" nhé.

Sau khi hai chuyên án "TĐ.A456" (phát hiện hàng photôcopy in "Thơ đề") và "XAP" (tìm ra xưởng sản xuất đồ âm phủ và ấn loát các loại sách dị đoan nhằm nhĩ) đã được các trình sát nhóm đặc nhiệm C21 "phá" xong. Nhưng, phải công bằng mà nói : Vụ thứ nhất các cậu tìm ra còn có sự tính toán, suy luận và lấu cá, nhất là công phát hiện ánh đèn đỏ trong đêm khuya của Sơn "mặt già" và tài bắn chun điêu luyện của "siêu xạ

thủ" Tùng "khềnh". Còn vụ thứ hai, tuy Sáng "lợn" và Tùng "khềnh" phá án nhanh ngoài mức dự đoán, song vẫn bị cả bọn chê là vô tình, là ăn may, làm hai cậu tức lắm. Tùng "khềnh" bảo cả bọn :

- Thôi được, tùy các cậu muốn cho là thế nào cũng chẳng sao, nhưng rõ ràng tội tổ phát hiện và tìm ra "xưởng âm phủ" đầu tiên giúp chuyên án "XAP" phá xong, thanh toán được một cơ sở tiếp tay truyền bá văn hóa phẩm độc hại. Như vậy là đạt hiệu quả. Mà thời buổi bây giờ, các cậu thấy đấy, đâu đâu cũng nói "lấy hiệu quả công tác làm thước đo tinh thần trách nhiệm" cơ mà. Nhiều người, ngoài mặt thì tỏ ra sốt sắng, chăm chỉ lắm, nói như "rồng múa phượng bay", mà kết quả công việc thì chẳng ra sao. Vứt !...

- Thế cậu cho rằng chăm chỉ là không tốt à ?

- Tất nhiên là cũng tốt, nhưng chăm chỉ để mang lại cái gì mới là quan trọng. Ví dụ như *chăm chỉ* rửa bát, nhưng để bát còn bẩn, còn mỡ, thậm chí đánh vỡ cả bát; *chăm chỉ* nhặt rau, lại bỏ cả lá úa lá héo, cả sâu vào nồi canh; *chăm chỉ* ngồi vào bàn học, mà bài không làm hết, điểm ăn "ngỗng" liên tục, chữ xấu như gà bới, v.v... và vân vân, thì chăm chỉ làm cái gì, vô ích ! Tổ thấy người

lớn vẫn chê là "cần cù bù khả năng" ấy mà, kiểu cách đó lỗi thời rồi...

Cả bọn tròn mắt nhìn nhau. Không hiểu cu "khềnh" nhà ta học được ở đâu mà ăn nói, dẫn chứng cứ y như người lớn. Lý lẽ của Tùng, không nói thì thôi, chứ đã trình bày, bao giờ cũng làm cả nhóm chịu cứng. Mới biết, cái kho sách nho nhỏ mà Tùng "khềnh" hay nghiền đã ít nhiều trang bị cho nó chút khẩu khí hùng hồn đấy chứ. Minh "tổ cú" lại phải làm vai trò hòa giải và điều chỉnh của chức "chỉ huy trưởng đặc nhiệm", đứng lên nói :

- Tất cả các cậu nói đều đúng cả. Phát hiện và tìm ra "xưởng âm phủ" - chiến công chủ yếu thuộc về mũi trinh sát Tùng và Sáng, không ai có thể phủ nhận. Tuy nhiên, cũng cần phải rút kinh nghiệm cho những lần phá án sau, đi điều tra, trinh sát hình sự không thể cho phép kết hợp với đi chơi, đi đá bóng được... Nhân đây, tớ xin thông báo : cả hai vụ án "TD.A456" và "XAP" chúng mình đều được các chú công an biểu dương và viết giấy báo công. Nhưng vì đang nghỉ hè, nên vào đầu năm học, giấy báo công mới gửi đến nhà trường. Ngoài ra công an phường cũng quyết định thưởng nhóm ta về hai thành tích trên, số tiền là 600 nghìn đồng. Riêng về điểm này, xin nói trước toàn nhóm, tớ có khuyết điểm đã tiết lộ quân số

trinh sát đặc nhiệm C21 cho... bố tớ, thật vô tình mà không nghĩ ra. Hôm đó, bố tớ bảo "chú trưởng công an phường có ý định thưởng cho con và các bạn, nhưng chưa biết các con có tất cả mấy người ?" Lúc đó, tớ mừng quá, chỉ nghĩ đến chuyện mua các thứ trang bị cho nhóm như lần trước cả bọn đã bàn, nên vô tư nói luôn. Kể ra, như thế là lộ bí mật, là có khuyết điểm, song tớ nghĩ, tiết lộ với các chú công an cơ mà, có phải người nào đó ở ngoài đâu, nên chưa báo cáo lại với các cậu. Cho đến hôm bố tớ nói cụ thể số tiền thưởng, tớ mới bất giác nhớ ra điều đó mà giật mình...

Sáng "lợn" tỏ vẻ sốt ruột :

- Thôi, áy náy mãi, ai nói cậu đâu, đã là đặc nhiệm thì phải coi mình với công an là một chứ, còn phân biệt làm gì. Ai lại nói với các chú công an mà cũng gọi là tiết lộ... Bây giờ có tiền rồi, bàn chuyện tổ chức bữa chén ngay đi...

Quang "sọt" tiếc rẻ :

- Tớ đồng ý, bàn luôn đi. Giá biết trước ý định của các chú như vậy, cậu cứ khai nhóm mình có 8 hay 10 người, có phải hơn không. Khai sáu móng, nên được đúng sáu trăm kể cũng tiêng tiếc...

Tùng "khềnh" chặn lại ngay :

- Đúng là mấy bố này, chỉ bàn đến việc "nhậu nhẹt" là hăng hái, sôi nổi nhất. Phải

mua sắm phương tiện hoạt động đã, còn thừa mới liên hoan được. Mà các cậu nhớ cho hôm nay đã thứ bảy, mai là chủ nhật - ngày lao động gây quỹ đầu tiên của cả nhóm rồi đấy...

Minh "tổ cú" tiếp luôn :

- Chắc chắn không ai quên đâu. Hòm gỗ, bàn chải, xi và giẻ lau đã sắp sẵn đầy đủ hai bộ kia là một bằng chứng. Tớ còn nhớ : phiên đầu tiên là tớ và Sơn "sợ" được mở hàng cơ mà... Qua ý kiến các cậu, tớ đề nghị thế này, việc mua sắm phương tiện phục vụ hoạt động trình sát của nhóm (cụ thể là ống nhôm và máy điện thoại di động) đã được ghi vào biên bản, coi như nghị quyết của cuộc họp trước, các cậu đều đã ký cả, nên chúng ta phải thực hiện nghiêm chỉnh, tuân tới tiến hành mua sắm luôn. Còn chuyện tổ chức liên hoan, cũng sẽ làm, tùy vào số kinh phí còn lại. Các cậu nhất trí không ?

- Nhất trí, nhất trí ! - tất cả đồng thanh, nhưng rõ ràng Quang "sợ" và Sáng "lợn" hồ hởi ớt hơn.

- Vây, tạm quyết định như thế. Ngày mai, khi tớ và Sơn "sợ" đi đánh giày buổi đầu tiên, phân công Tùng và Sáng đi "khảo giá" xem ống nhôm và điện thoại bán ở đâu, bao nhiêu tiền. Sơn "mặt già" và Quang "sợ" - hai cậu đều có điều kiện liên lạc điện thoại - trực ở nhà, để có gì cần kíp, giúp đỡ

và hỗ trợ. Tối mai, tất cả có mặt tại điểm hẹn câu lạc bộ người cao tuổi lúc 7h30... Các cậu có ý kiến gì nữa không ?

Sơn "mặt già" gờ tay :

- Tớ muốn hỏi, các cậu đi đánh giày ngày mai để lấy tiền của người ta, đã biết giá công bao nhiêu một đôi giày, và nói thật, đã biết đánh giày chưa ?

Nghe Sơn "mặt già" hỏi, cả Minh "tổ cú" và Sơn "sợ" đều luống cuống, gãi đầu gãi tai, chẳng biết trả lời ra sao. Sau một lúc, Sơn "sợ" thật thà :

- Quả thật tớ chưa bao giờ đánh giày cả. Bố tớ ở nhà toàn giày vải và giày thể thao thôi... còn giá công đánh bóng một đôi, tớ... cũng chưa biết bao nhiêu...

Minh "tổ cú" đã nghĩ ra cách, mạnh dạn nói :

- Điều này, mặc dù hai chúng tớ đều chưa biết, nhưng không có gì khó khăn cả. Có gì đâu, chỉ cần đứng xem tụi "chuyên môn" nó làm một lúc, là biết hết thôi mà, bao nhiêu thứ khó còn học mót được, nữa là đánh giày...

Sơn "mặt già" lại nói thêm :

- Theo ý kiến của tớ, để phân biệt với cánh "chuyên nghiệp" về cả mục đích và trình độ, các cậu nên "quảng cáo" bằng một tấm biển, ví dụ như "Đánh giày ngày chủ nhật", "Đánh giày gây quỹ giúp bạn nghèo"

hay "Chúng cháu làm kế hoạch nhỏ ngày chủ nhật", v.v... để các bác, các chú biết, mình có làm kem kếm một tí cũng được thông cảm. Hai nữa, các cậu cũng cần được cả các "đồng nghiệp" đánh giày khác - nếu gặp - thông cảm nữa chứ. Như tớ đã biết, nghề nào cũng có sự cạnh tranh cả, rất dễ xảy ra xích mích, xô sát. Nhất là bây giờ, người ta bảo có nhiều đứa mạo danh "tổ bảo xa mẹ", "đánh giày xa mẹ" để bắt chẹt khách, vừa hung hãn vừa vô lễ, có khi lấy trộm cả tiền hay đồ của khách nữa. Cho nên, các cậu cần thận vận hơn.

Sáng "lợn" chủ quan :

- Có võ sư Sơn "sọ" đi rồi, còn lo đứa nào bắt nạt nổi nữa mà sợ !...

- Cậu buồn cười, mình đi đánh giày, mục đích có khách để kiếm tiền gây quỹ, không lẽ mỗi lúc lại đánh nhau. Và lại lần này cậu Sơn đi, đến lần sau, cậu khác thì sao ? - Sơn "mặt già" phân tích.

Sáng ngang ngược vênh mặt :

- Thì mình cũng đã học võ cả rồi, "xử lý" được tất...!

Tùng "khểnh" nhớ tới lần Sơn "sọ" bắt mình biểu diễn thử "súng" để nó chứng kiến, rồi mới dạy cho "miếng khóa tay", giờ nghe nói thế, muốn tìm cách "hành" lại ông bạn tí chơi, nó xin phát biểu :

- Tớ tán thành với ý kiến của Sơn "mặt già", nhưng lại không đồng ý với cách nghĩ của Sơn "sọ". Ai lại muốn vác hòm đi đánh giày kiếm tiền, mà từ bé chưa biết đánh giày là gì, chưa bao giờ đánh một đôi giày, thì nghe... khó chấp nhận quá. Tớ đề nghị, để cho chắc chắn, các cậu phải thử đã, nghĩa là thực tập, biểu diễn cho cả nhóm xem một lần, cùng góp ý kiến về cách giao tiếp, thao tác, kỹ thuật... để mai có làm thật các cậu đỡ bị bỡ ngỡ... Thời gian còn nhiều, cả ngày hôm nay cơ mà...

Nghe sáng kiến của Tùng đề ra cũng hay hay, cả bọn nhao nhao đồng ý. Xưa nay, chưa bao giờ các trò mục cu "khểnh" bày đặt ra mà không được cả nhóm chấp nhận cả. Tùng luôn biết "gãi" đúng chỗ "ngứa", kích thích cái máu ưa phiêu lưu, mới lạ, thậm chí oái oăm của đồng bọn. Chúng nhất trí đứa nào có giày da về lấy mang đến cho hai trình sát hành nghề thử luôn.

Mười phút sau, Quang "sọt", Sáng "lợn", Sơn "mặt già" mỗi đứa mang đến một đôi giày da đen, còn Tùng "khểnh", cả bọn ngạc nhiên thấy nó bước vào với đôi dép "tông" xách trên tay. Tất cả vừa toan ồ lên cười, thì Tùng ra hiệu, chỉ xuống chân. Thì ra, chân cậu đã đi một đôi giày da, nhưng lấm lem bùn đất. Buổi sát hạch thử tay nghề bắt đầu...

Quang - Sáng đưa giầy cho Minh "tổ cú" đánh, Sơn "mặt già" - Tùng đưa giầy cho Sơn "sọ". Nhưng Tùng "khềnh" vẫn ngồi nguyên trên ghế, xem Sơn "sọ" đánh đôi giầy của "mặt già" trước. Sơn "sọ" luống cuống ngó sang Minh, thì chính Minh "tổ cú" cũng đang ngó sang xem cu "sọ" bắt đầu thế nào. Hai thằng chạm mắt nhau, bối rối. Tai Sơn "sọ" bắt đầu đỏ lừ, trán lâm thâm mồ hôi. Đến là lạ, ông võ sư tí hon này múa võ đến mười lăm phút cũng chưa thấy có hạt mồ hôi nào, mà ngồi trước đôi giầy da thì xem chừng vất vả khủng khiếp. Cuối cùng, bên kia, Sáng "lợn" phải hướng dẫn cho Minh "tổ cú", còn bên này, Sơn "mặt già" làm mẫu cho Sơn "sọ", nào là lau bụi trước thế này, bôi xi thế nọ, cầm bàn chải thế kia, đánh, quét ra sao... phải đến hơn mười phút sau, hai đôi giầy mới tạm thời bong bóng một chút.

Quang "sọt" tuyên bố :

- Đôi thứ nhất, coi như hướng dẫn để biết, đôi thứ hai, các cậu phải tự làm một mình. Bắt đầu đi...

Minh "tổ cú" vớ luôn đôi giầy nữa, lau, bôi, đánh như điên. Còn Sơn "sọ", chờ mãi không thấy Tùng tháo giầy ở chân ra, giục :

- Kia, giầy đâu, đưa đây, còn ngồi đây làm gì nữa...?

Tùng "khềnh" vẫn vất chân chữ ngũ trên ghế, gắt :

- Cậu ăn nói với khách hàng thế, ai người ta thêm đánh. Thời buổi kinh tế thị trường, "khách hàng là thượng đế", phải chiều và lịch sự với "thượng đế" chứ. Bây giờ tớ đang là "thượng đế" của cậu đây, bắt đầu chiều nhé...

Nói rồi Tùng cầm cốc nước lọc trên bàn uống một hớp, đặt mạnh xuống, hắng giọng lẽ nhè đóng kịch :

- Cho... cho cốc bia nữa... bà chủ,... thêm đĩa lạc... À ! (Tùng quay ra Sơn "sọ"), đánh giầy hả, đây, đánh đi...

Sơn "sọ" bắt đầu di xách hòm gỗ đến tận chỗ Tùng ngồi, thò tay định tháo dây rút giầy ra từ chân cu "khềnh". Nhưng, Tùng trợn mắt quát :

- Không phải tháo, cứ để nguyên ở chân mà đánh, định bắt người ta đi tắt xuống đất à. Đây đang vội...

Sơn "sọ" tức lắm, cái thằng cu con này bao giờ cũng nghĩ được ra trò oái oăm, nhưng trong trường hợp này, nó hoàn toàn có lý, khó có thể phản đối được. Chàng "sọ" ta đành nén chịu, đặt chân Tùng lên cái quai hòm gỗ đóng nghiêng, bắt đầu thao tác. Trời đất ơi ! Giày dép gì mà bắn đến kinh khủng, toàn bùn đất dính đầy, đúng là nó mới bôi vào đây mà. Đi ra đường, có vớ

được dăm ông "thượng đế" kiểu này, thì đến lỗ vốn. Vừa tốn công, vừa tốn xi ! Nhưng rồi, đôi giày trên chân Tùng cũng được đánh xong. Cu "khểnh", trong lúc Sơn "sợ" hí húi đánh giày dưới chân, chẳng thêm để ý ngó nghiêng gì, cứ liên tục rót nước lọc uống. Đến khi thấy Sơn thôi không đánh nữa, quay xuống, co gập chân lên, xoay phải xoay trái ngắm nghía :

- Ủ, cũng được đấy, sạch hơn lúc... chưa đánh ! Cậu lấy bao nhiêu tiền ?

Tại Sơn "sợ" lại đồ bưng, luống cuống, làm cả bọn ngồi xem cười ồ lên. Quả thật, nó chưa biết giá cả thị trường về món đánh giày này là bao nhiêu, nên cứ ập a ập ứng chẳng biết nói thế nào...

Sáng "lợn" thương hại ông võ sư hay thẹn, đỡ lời hộ :

- Thôi, đánh thế là đạt yêu cầu, giá rẻ : hai nghìn một đôi, trả cho người ta... Đáng lẽ giày bản quá là lấy gấp đôi đấy...

Cả nhóm lại được trận cười khoái trá, như vừa xem tiểu phẩm "đánh giày ngoài quán bia". Màn sát hạch tay nghề tạm thời chấm dứt. Chúng còn ngồi lại bàn tán với nhau nên đi làm ở khu phố nào, chọn nơi nào có nhiều khách nhất và các tình huống có thể xảy ra với các "đồng nghiệp" gặp trên đường. Bốn cậu trình sát hý hứng xách mỗi người một đôi giày đã được đánh xi bóng

loáng ra về, chắc chiều nay chúng có dịp "báo công" với bố về thành tích đột xuất này.

Còn hai chàng đánh giày nghiệp dư, rủ nhau ngồi lại trao đổi kinh nghiệm hồi lâu và thống nhất giờ giấc xuất phát ngày mai. Sơn "sợ" còn dặn Minh : "Theo tớ, để biểu thị mục đích của công việc mình làm, ta nên quàng cả khăn đỏ đi, và cũng nên viết vài chữ - như ý kiến của "mặt già" - để khách họ biết chứ !

67

ÔNG "ĐỒNG NGHIỆP" GHEN ẼN

Sáng hôm sau, trên một đường phố chính, hàng quán nối nhau, xe cộ ngược xuôi nườm nượp, người ta thấy có hai cậu bé, tay xách hòm đồ đánh giày có dán vuông giấy ghi dòng chữ : "Chúng cháu làm kế hoạch nhỏ ngày chủ nhật" sóng vai ngang nhau đi

trên hè phố. Cả hai cùng mặc áo trắng, quần xanh giống đồng phục của các bạn vẫn mặc trong ngày trại hè hay đến trường, cổ thắt khăn đỏ, tóc chải rẽ ngôi, đi dép quai hậu gọn gàng, bảnh bao lắm. Người lớn, và cả các bạn cùng lứa tuổi đều đưa mắt nhìn theo hai chàng đội viên thiếu niên với vẻ triu mến và trân trọng. Mặc dù các bạn cũng như mọi người, chưa thể biết hai chàng trai khôi ngô kia thuộc "tổ chức" nào và học trường gì, cũng như mục đích việc làm của các cậu, nhưng rõ ràng với hai khuôn mặt dễ thương và khăn quàng thắm trên vai, họ hiểu chữ "*kế hoạch nhỏ*" mà hai cậu ghi trên hòm đánh giày chắc chắn là việc làm có ích và ý nghĩa.

Hai chàng "đánh giày" ấy chính là hai trình sát "đặc nhiệm C21" của chúng ta. Chúng đã đi qua năm, sáu đầu đường, gặp hàng giải khát, quán bia nào cũng rủ nhau tạt vào mời chào đơn giản :

- Chúng cháu đi làm kế hoạch nhỏ ngày chủ nhật, mời bác, mời chú đánh giày, vừa giữ cho giày sạch, bền, vừa ủng hộ chúng cháu gây quỹ... Mời chú, mời bác...

Sơn "sợ" hôm nay mới được dịp "uốn ba tấc lưỡi" sở trường của chức danh cán sự văn học, giọng cậu lễ phép, tho thễ rất dễ "đi vào lòng người" (như cả bọn văn bình luận), thậm chí, trước khi bước vào những cửa

hàng nhỏ, Sơn đứng ngoài nhả nhận nói với người chủ :

- Chúng cháu xin phép bác được vào cửa hàng, chúng cháu hứa sẽ không làm phiền đến khách hàng và chỗ đi lại của mọi người ạ...

Cứ như thế, với cách nói ấy, chưa một hàng quán nào từ chối được các đội viên đánh giày làm "*kế hoạch nhỏ*" này, họ đều vui vẻ "mời các cháu cứ vào" cẩn thận. Bởi, có lẽ, họ cũng có những đứa con, đứa cháu ở tầm tuổi hai chàng đánh giày bánh chọe ấy. Nhìn hai chàng, họ chạnh nghĩ đến con cháu của chính mình, nên nổi đồng cảm, quý mến khiến họ tỏ ra dễ dãi, và phần nào xúc động nữa. Và lại, với cách ăn nói lễ độ và hiền lành, ngoan ngoãn cùng hai gương mặt sáng sủa của Sơn và Minh, thì ai nào nỡ chối từ.

Nhưng, thật là đen đủi, hay có thể nói các cậu đã không gặp may. Chưa có một vị khách nào đồng ý đánh giày cả. Phần vì sáng ra, giày của người ta còn sạch, phần nữa, họ đang tranh thủ ăn uống qua loa để còn đi công việc, nhiều người, trông đôi giày đáng đánh lắm, nhưng có lẽ họ vội phải đi ngay, hay cũng có thể không... sẵn tiền lẻ, nên đều từ chối hai **cậu** bằng câu "cảm ơn" rất lịch sự. Một bác đứng tuổi, ăn mặc rất diện, gọi Minh lại, bảo :

- Thú thực, bác chưa bao giờ để ai tranh mất cái thú được đánh giày của bác gái ở nhà cả, nhưng thấy hai cháu làm kế hoạch nhỏ, bác muốn ủng hộ...

Nói rồi, ông khách mở ví, lấy ra tờ bạc năm nghìn đưa cho Minh :

- Cháu vui lòng nhận, coi như bác ủng hộ quỹ của các cháu, không phải suy nghĩ gì cả...

Minh "tổ cú" nhìn Sơn "sợ", nó hiểu ngay ánh mắt bạn, quay lại lễ phép :

- Chúng cháu xin cảm ơn ! Bác đã có lòng và nhiệt tình. Nhưng chúng cháu không nhận đâu. Chúng cháu chỉ lấy tiền sau khi đã đánh giày thôi. Một lần nữa chúng cháu cảm ơn bác.

Và hai đứa kéo nhau đi trong nỗi ngạc nhiên của ông khách. Ông nhìn theo chúng hồi lâu rồi quay sang người ngồi bên cạnh, gật gù :

- Tụi trẻ bây giờ khá tính thật, và ngoan nữa...

- Chúng nó biết làm những điều mà chính chúng ta, những người lớn ngồi đây, cũng cần phải học đấy ! - một ông ngồi bên cạnh nói thêm...

Lúc ấy, hai trình sát đánh giày đã ra khỏi quán, đi một quãng xa. Sơn "sợ" bảo Minh "tổ cú" :

- Nghĩ cho kỹ, thì kể ra mình cứ lấy cũng được. Vì bác ấy muốn "ủng hộ" cơ mà. Hơn nữa, lý do để bác ấy không đánh giày cũng tế nhị và hợp lý đấy chứ...

- Tất nhiên là cũng được, mình có lấy tiền thì cũng để gây quỹ làm những việc có ích, mà ông ta tự nguyện chứ mình có xin đâu... Song, tớ nghĩ rồi, làm thế mang tiếng cho cả hội đánh giày nói chung, và học sinh chúng mình nói riêng, nhất là giữa chỗ đông người, cần phải giữ ý. Tiền thì cần thật, chẳng ai chê cả, nhưng giữa lấy và không lấy, thì ta chọn không lấy là hơn. Đúng không ?...

- Thì nhất định là đúng rồi. Chính tớ đã nháy cậu không lấy mà. Không làm gì, mà lại lấy tiền của người ta thì sao gọi là *lao động* được. Thôi chuyện qua rồi, không nói nữa, hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa đánh được đôi nào, cứ đà này, đến chiều về không thì tụi nó cười cho thối mũi... Có lẽ chúng mình phải tìm đến chỗ nào đông người, mà họ không vội đi đâu cả, như quán bia, hàng ăn chẳng hạn, mới mong có khách chịu đánh giày... Thật đến vô lý, đi giày bẩn giày bụi, người ta đến tận nơi mời lau cho, đánh xi cho... mà cũng khó.

*

Trời bắt đầu về trưa, cái nắng tháng bảy gay gắt làm không khí oi bức, khó chịu. Mặt đường nhựa bốc lên làn hơi rân rật, nhiều đoạn nhựa đường chảy in hằn cả vết bánh xe. Trời càng nóng nực, thì các hàng bán nước giải khát có đá, bán bia càng đông khách.

Bên trong dãy hàng rào song sắt của một cơ quan nào đó người ta tận dụng để mở hàng bia hơi và bán các đồ nhậu. Các bàn kê san sát nhau đều chật kín khách ngồi, phía bên kia đường, xe đạp, xe máy nối nhau để từng dãy dài. Quá đông khách, nên các cô phục vụ phải né mình đi lại giữa các dãy bàn bung bia và các thức ăn ra cho khách.

- Đây rồi - Sơn "sợ" reo lên - hàng huyện người đây, chỉ cần cứ mười người có một người đồng ý đánh giầy, thì tớ và cậu đủ có việc làm đến tối cũng chẳng hết...

- Nhưng cậu nhìn kìa, đông thì đông thật, nhưng chật chội, chen chúc thế kia, lấy chỗ đâu mà đánh. Lại gặp phải ông khách "thượng đế", như Tùng "khềnh" nó hành cậu hôm qua, thì biết làm ăn ra sao, có mà vừa đánh giầy vừa "ăn" đầu gối với cẳng chân... no !

Sơn gãi gãi đầu, rồi như chợt nghĩ ra điều gì, lay lay vai Minh :

- Thế này nhé, chúng mình sẽ đi mời phía ngoài hàng rào sắt, ai đồng ý, tháo giày đưa ra đánh, được chưa ?

- Cũng đành vậy thôi chứ biết làm thế nào...

Hai cậu tiến sang sát mép rào. Rõ tội nghiệp, bên trong nhà hàng căng dù lợp mái che nắng cho khách ngồi, lại có cả quạt máy nữa, còn bên ngoài, đoạn phố này lại thưa thớt bóng cây, nên hai chú bé đánh giày, chẳng chú nào mang mũ, cứ để đầu trần đi dưới nắng mời mọc khách đánh giày. Cũng may, ngay sau lần Sơn "sợ" lên tiếng đầu tiên, đã có hai vị khách, sau mấy giây quan sát từ đầu đến chân hai cậu đội viên, đã tháo ngay giày ra cho các cậu đánh. Sơn ra hiệu cho Minh, cả hai cùng tháo dép đưa vào cho hai vị đánh giày, lễ phép :

- Hai bác để chân tạm vào dép của cháu, khỏi bẩn chân, chúng cháu chỉ đánh năm phút xong ngay thôi...

- Khỏi cần, khỏi cần, các cháu cứ đi dép đi, trời nắng chang chang thế kia, đi đất, có mà bong chân...

Thế là, ngay sát hàng rào nắng, hai cậu mở hòm, lấy đồ ra thao tác liền. Mồ hôi chảy ròng trên má và thấm ướt lưng áo hai trinh sát. Hai ông khách chủ giày, và cả mấy chú cùng đi, thấy thế, nhắc :

- Các cháu cứ mang giày ra bóng râm gốc cây kia mà đánh cho mát, tội gì mà ngồi đây cho khổ, nắng thế mà chẳng đưa nào chịu đội mũ cả...

Hai cậu còn tể nhị, vâng dạ qua loa, "không sao, các bác cứ kệ chúng cháu mà..." thì ông khách chủ giày nghiêm giọng :

- Này, con cái nhà, bảo không nghe... bác không đánh giày nữa đâu ! Ngồi giữa nắng, về nhà cảm, ốm thì làm thế nào ? Mang ra ngoài kia...

- Nhưng... thưa bác... - Minh áp úng định nói gì...

- Tao hiểu rồi, không tin thì tao đã không tháo đôi giày "xịn" ra cho các chú mày đánh đâu...

Minh và Sơn, lúc ấy mới khệ nệ bẻ, xách hòm giày ra tận dưới gốc cây có bóng mát, ngồi đánh...

Được tin vậy, hai cậu càng yên tâm hơn, ra sức đáp lại bằng cách đánh hai đôi giày cực kỳ bóng lộn mới mang vào trả. Ông khách nhận giày, chưa đi ngay vào chân mà cầm lên ngắm nghía :

- Giỏi, giỏi lắm, có thể soi gương được ! Xứng đáng làm kế hoạch nhỏ.

Và khi hai ông khách trả tiền cho hai cậu, thì đã lại có mấy chú, bác nữa tháo giày chìa ra đòi đánh... Cứ như thế, "tổ cu" và "sợ" luôn chân luôn tay, lau, bôi, chải...

không biết mệt. Minh vừa đánh giày vừa nói:

- Cứ như là chuyện thần thoại, có ông tiên giúp đỡ, lúc thì đi mỗi dừ cả chân, mời khản cả giọng cũng chẳng có ai thêm bỏ giày ra đánh, bây giờ thì cậu xem đấy, họ đang tranh nhau, ai cũng đòi được đánh trước, trong ấy vẫn còn "mấy đôi" đang chờ... Riêng tớ, cũng phải "cày" tới chục đôi rồi còn gì. Mỗi tay ra phết.

Sơn "sọ" hôm nay như đã quá thành thạo với các thao tác, nó còn rút được kinh nghiệm : bôi xi xong, để se se thì đánh, giày mới bóng được. Nghe Minh nói vậy, Sơn bảo:

- Cậu chỉ nói..., thần thoại với phép tiên gì đâu, chẳng qua thấy mình làm cẩn thận, sạch, bóng... nên họ mới "mê tín" đấy thôi ! Vậy mình càng phải làm cẩn thận, đừng thấy nhiều người đánh quá mà làm nhanh làm ẩu...

Thế là hết đôi này đến đôi khác, liên tục hai cu cậu miệt mài ngồi đánh giày. Thậm chí, đến cả những người ngồi tận trong, xa hàng rào sắt, cũng vẩy các cậu vào tận nơi đưa giày cho đánh. Số tiền thu được mỗi lúc một tăng thêm, và các hộp xi cũng vơi dần. Sơn "sọ" chẳng thấy mệt mỏi, vừa làm vừa huýt sáo. Còn Minh "tổ cú", hát lên khe khẽ, vẻ mặt rất say sưa, bài "Nhớ Hà Nội" của nhạc sĩ Hoàng Hiệp mà cậu đã thuộc lòng...

Nhưng, vừa lúc Minh đang hát đến câu "nhớ... tiếng leng keng tàu sớm khuya hướng ra Đống Đa, Cầu Giấy..." thì bỗng có một bàn chân đi đất từ phía sau lưng bước tới, quệt lên chiếc giày đen bóng cậu ta sắp đánh xong, làm chiếc giày dính đầy bụi cát, nham nhở. Cả Sơn "sọ" và Minh "tổ cú" đều ngừng tay ngược lên nhìn.

Trước mặt hai trình sát, là một ông "đồng nghiệp" to con, một tay xách chiếc hòm đánh giày, giống như của hai cậu, nhưng cũ kỹ và nhiều vết xi quệt nhọ nhem - điều đó chứng tỏ cậu ta thuộc loại "chuyên nghiệp" và đã từng "chinh chiến" lâu rồi. Còn một tay, chẳng biết nhặt được ở đâu, một đoạn ống tre tròn bằng cổ tay người lớn, dài chừng một mét, chắc nó dùng làm vũ khí khiêu chiến. Khuôn mặt ông đồng nghiệp tuy chẳng dữ tợn lắm, nhưng khắc khổ và rõ ràng đang muốn gây sự với hai chàng công tử bột mới vào nghề này.

- Cậu muốn gì ! - Sơn "sọ" hỏi, mặt không hề tỏ ra cáu giận hay đối kháng, giọng vẫn nhẹ nhàng tỉnh bơ như không.

- Chúng mày ở đâu đến, dám tranh hết khách của tui tao !...

Minh "tổ cú" vốn sở trường "hòa giải", vô tư và thật thà nói :

- Nào có ai tranh của cậu, chúng tớ đến trước, lâu rồi. Mà bây giờ cũng còn khối

khách đấy, cậu vào nhận đánh đi, chúng tớ đang lo làm không kịp đây...

Tay đồng nghiệp đứng choãi chân, chống mạnh cây ống tre xuống đất đánh "cộc" một tiếng như để thị uy, nghiêng răng nói :

- Ban nãy, tao đã đi rao một lượt ở đây, nhưng không có ai chịu đưa giày ra đánh, giờ chúng mày đến lừa bịp ngon ngọt thế nào, cướp khách của tao ! Cút ngay khỏi đây! Đi chỗ khác mà làm ăn. Bấy lâu đất này chỉ có mình tao thôi !...

Sơn "sọ" đã hơi nóng mắt, nhưng vẫn cố giữ bình thần :

- Này người ta không thích đánh giày, bây giờ người ta mới đánh, là tùy ở khách, tại đâu bọn này ! Ăn nói cho cẩn thận nhé. Ai quy định đất này là của cậu ! Chắc lại chỉ giỏi dọa già, đuổi được bọn trẻ con yếu bóng vía chứ gì ! Này, đây nói cho mà biết nhé, "đồng nghiệp" phải thương nhau, xử với nhau cho tử tế, chứ kiểu cách ông tướng như cậu, người ta không thèm thuê đánh giày là phải, trách gì ai.

Tay đồng nghiệp, chắc đã quen bắt nạt bọn bé, thấy hai cậu đã được bao nhiêu khách thuê, lại còn lý lẽ phân tích, coi nó chẳng là cái gì, diên tiết lắm. Hình như tay này chưa chịu thua ai bao giờ, nó bỏ hòm đồ

xuống, hai tay nắm lấy cái ống tre giờ lên ngang đầu, quát :

- Tao bảo cút ! Xéo ngay, đừng nhiều lời. Chúng mày có chịu nổi một ống tre này thì cứ ngồi đây...

Sơn "sọ" đưa mắt rất nhanh cho Minh "tổ cú" như muốn hỏi "cậu có chơi được thằng này không ?", nhưng thấy Minh ta hơi rụt rè, vẻ ngại ngại nhìn cái "vũ khí" của tay đồng nghiệp chân đất, Sơn hiểu : Minh chưa tập "bài gậy và côn" nên cũng chẳng trách cậu ta được, cu "sọ" nói rất nhanh và nhỏ : Làm theo "giả thuyết 3" ! rồi quay ra bảo tay đồng nghiệp đang lăm lăm khúc gậy chọc bổ xuống, giọng bình tĩnh, tự tin và có phần tếu quấy nữa :

- Cái gậy tre ấy hả ? Tớ có thể chịu được. Nhưng chính cậu, chắc sẽ không chịu nổi đâu. Định phang tớ chứ gì, vậy cho đây xin một gậy luôn đi... nhớ quật thật mạnh vào nhé...

Mắt Sơn "sọ" chằm chằm nhìn vào mắt tay đồng nghiệp, làm tay kia thoáng bối rối. Kỳ lạ thật, trong đời nó chưa bao giờ gặp phải đối thủ sắp sửa ăn gậy mà mặt cứ nhơn nhơn, lạnh tanh thế kia. Hay là bọn này bị "tâm thần" ? - tay đồng nghiệp thoáng nghĩ, nhưng rồi nó nắm chắc hai tay vào khúc gậy tre, hét lên dữ tợn :

- Tao nói câu cuối cùng : Chúng mày có cú không ?!...

Bên trong hàng rào sắt, mấy chú người lớn thấy hai cậu quàng khăn đỏ bị tay lớn con hơn đe dọa hành hung, muốn ra can ngăn lắm, nhưng vì cửa ra vào ở cách đấy hơi xa, nên đứng dậy khỏi bàn, nhao nhao phản đối, mắng mỏ tay đánh giầy có "vũ khí". Nhưng chắc cơn thịnh nộ đã lên cao trào, tay đồng nghiệp chân đất bỏ ngoài tai mọi lời khuyên can, thét lên lần nữa :

- Thế nào, có cú không, tao phang đừng trách ác...

- Đã bảo cứ phang đi mà, ai trách gì đâu... - Sơn "sợ" vẫn liếc lên nhìn, nói tỉnh khô :

- Khô... ông cú... này !

Vừa nói, tay đánh giầy chân đất vừa lấy hết sức bình sinh dồn vào đôi tay, giáng rõ mạnh khúc gậy tre xuống đầu Sơn "sợ", tưởng như nghe thấy cả tiếng gió "vù" một cái... Nhanh như cắt, Sơn "sợ" làm động tác né người, nhún chuyển hai chân trong thế ngồi sang một vị trí khác, êm như không. Cái đầu gậy giáng vào chỗ không người, trúng ngay quai gỗ cái hòm đồ của Sơn, phải nói cú phang cũng mạnh, nên cái hòm đồ nghiêng, xi và bàn chải bắn ra, quai gỗ bật đinh, long rời khỏi hòm... Đến bây giờ, "giả thuyết 3" của hai trình sát đã vạch sẵn ở

nhà, chắc mới được thực hiện : bằng một động tác cực kỳ mau lẹ, Sơn rún người nhảy lên, đúng lúc cái đầu gậy chạm đất, cậu ta co mạnh chân đạp thẳng xuống ống gậy vào "bài triệt" quen thuộc, cái ống tre rời ngay khỏi tay cậu đánh giầy chân đất, nằm bẹp dưới bàn chân Sơn, rồi nhanh hơn nữa, giống như anh hề xiếc vẫn biểu diễn nhặt mũ rơi dưới đất, mũi chân Sơn "sợ" móc xuống, gậy nhẹ một cái cây gậy đã nằm trong tay Sơn. Khi cu "sợ" hoàn thành bài "đoạt gậy" một cách xuất sắc, thì Minh "tổ cú" đã di chuyển về phía sau đối thủ từ lúc nào, thấy khúc gậy vừa rời khỏi tay hắn, Minh lao tới từ sau lưng thực hiện bài "khóa tay" cũng điêu luyện chẳng kém gì "sư phụ" của mình. Tay đánh giầy chân đất bị "khóa", đứng im không nhúc nhích nổi, mặt nhăn nhó thảm hại. Sơn "sợ" cầm khúc gậy, xoay múa vài đường cơ bản, trông thật đẹp mắt, cuối cùng nó chống chéo cây gậy phía trước, vất một chân lên (trông dáng như Tôn Ngộ Không trong phim Tây du ký vậy), vừa cười vừa nói với tay chân đất :

- Bây giờ, đến lượt cậu. Tớ nhắc lại câu hỏi của chính cậu lúc nãy : Có chịu nổi một ống tre này không ?

Tay đồng nghiệp sợ kinh hồn, mặt cắt không còn hột máu, miệng lắp bắp không nói nên lời. Nó không ngờ mấy thằng thư

sinh mặt búng ra sữa này lại siêu đẳng võ nghệ đến thế. Nó cuống quýt, mắt nhắm tịt xuống, chắc là chờ đợi cái khúc tre kia sắp giáng xuống đầu mình, không thể khác.

Nhưng, tay đánh giày chân đất nhắm mắt hồi lâu, vẫn chẳng thấy có ai đánh mình cả. Nó nghĩ bụng : "Sao lâu thế, chỉ có việc cầm gậy "tương" xuống thôi mà cũng phải chuẩn bị thủ tục rườm rà làm gì không biết ? hay bọn này định "lâm" từ từ, kéo dài sự sợ hãi của mình đây. Còn lâu nhé, đây chưa biết sợ là gì đâu..." Vẫn nhắm nghiền mắt, tay đồng nghiệp mạnh mẽ :

- Đánh, thì "oánh" đi ! Đây cóc sợ đâu !

Sơn "sợ" thấy thế bật cười :

- Đời thừa nhà ai, mồm kêu không sợ, mà mắt lại nhắm đến... không nhìn thấy tổ quốc đâu mà nghe được à. Nhưng cậu cũng được đấy, "có gan chịu đòn" là giỏi rồi. Có đủ can đảm thì mở to mắt ra, xem đây này. Ban nãy thì hét giống lên như Trương Phi, sao bây giờ hèn thế ?...

Bị kích, tay đánh giày chân đất (cũng đáng mặt võ lâm ra phết) mở ngay mắt ra, trừng trừng nhìn Sơn "sợ". Như chỉ chờ có thế, Sơn bước lại gốc cây, dựng một đầu cái gậy tre vào thân cây, một đầu chống xuống đất, lấy tay lay thử cho chắc chắn, rồi lùi ra. Chiếc gậy tạo với thân cây và mặt đất

thành một hình tam giác. Sơn quay lại, bảo tay "đồng nghiệp" :

- Mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, rồi nghĩ xem cái cổ, cái tay của cậu liệu có cứng được hơn khúc tre này không ?

Nói rồi, Sơn "sợ" nhún chân bay ra giữa khoảng trống vĩa hè, đá vùn vụt ba phát vào... không khí, nhưng cú nào cũng cao quá đầu, nghe tiếng ống quần phất gió phàn phật, rồi tiếp đó là một loạt đòn tay phải, trái, trên, dưới, trước, sau... cực kỳ bài bản và nhanh đến hoa mắt, Sơn di chuyển liên một lúc sang đủ các thế tấn, nằm xuống đất đá lên, rồi "bật tôm" đứng dậy tiếp tục các miếng đá, đâm, cùi chỏ... Chỉ trông cậu biểu diễn, đối thủ đã có thể hiểu được : nếu các cú đòn kia mà "dính" vào người mình, chắc khó mà chịu nổi... Tên chân đất tròn xoe mắt nhìn cậu đánh giày khăn đỏ võ nghệ cao cường, ngỡ một cao thủ võ lâm đội lốt đánh giày mới "xuống núi", tuy toàn thân run lên cầm cập trong tay "khóa" của ông bạn sau lưng, song, quả thật, chính nó cũng bị hấp dẫn và cuốn hút vào những đường quyền thuận thực và uyển chuyển của ông bạn đội viên đối thủ.

Chừng như thấy vài phút trình bày "mặt hàng" đã tạm đủ, Sơn "sợ" hét lên một tiếng bay lên, hạ mình xuống bên gốc cây, vùng cườn tay chặt mạnh vào giữa đoạn

ống tre... Nghe đánh "bốp !" một cái, đốt ống bị nổ, cái gậy tre gãy gập, tước xơ ra, như người ta đập rập để đan phên ! Sơn cúi xuống, nhặt cái ống tre rập gãy, quăng ra giữa khoảng hè lát gạch, trước mặt tay "đồng nghiệp" hùng hổ. Minh "tổ cú", thấy đến giờ cũng không cần thiết cái "bài khóa tay" của mình nữa, nhẹ nhàng nói lỏng, rồi buông hẳn cậu đánh giày chân đất ra. Sơn "sợ" quay ra cười, bảo ông bạn "đồng nghiệp" :

- Nhìn thấy cả rồi chứ ? Bây giờ thì cậu có định đuổi tụi tớ cút xéo đi chỗ khác nữa không đây ?

Tên kia mặt tái dại, lần đầu tiên nó được chứng kiến một thằng bé quàng khăn đỏ, trắng trẻo, lại đẹp trai mà võ công và nội lực công phá vào bậc kính nể, nó không nói không rằng, lùi cúi ra xách hòm đồ đánh giày của mình, định quay đi. Minh "tổ cú" gọi giật lại, nhưng giọng nhẹ nhàng, đầy vẻ hòa giải :

- Chưa đi được đâu ! Mà sao cậu lại đi ? Chính cậu đuổi chúng tớ, định đánh chúng tớ... Chứ chúng tớ có đuổi cậu đâu, và cũng chưa hề đánh cậu cơ mà...

Sơn "sợ" tiếp :

- Trước hết, thành thực nhờ ông bạn nhặt giúp hộp xi và cái bàn chải do chính cây "thiết bổng" của ông đánh văng ra lúc

nãy, tiện thể ông đóng lại hộ cái quai xách bị long... để đến chiều chúng em về khỏi bị mẹ mắng... Sau đó, ông muốn đi đâu, chúng tôi không ngăn cản...

Minh "tổ cú" nghe Sơn nói vậy, tỏ vẻ không tán thành nên vội vã nói ngay :

- Tất cả đều do cậu gây ra, nên có phải dọn dẹp, sửa chữa cũng là hợp lý thôi. Để lần sau còn nhớ đừng bao giờ cậy sức mà bắt nạt kẻ yếu cả, không phải ai cũng yếu như cậu tưởng đâu !... Còn sau đây, cậu không đi đâu hết, ở lại đây, đánh giày với bọn tớ, khách còn nhiều lắm trong kia, ngồi đây cùng làm cho vui.

Minh nói xong, cầm bàn chải đánh nốt đôi giày đang dở lúc nãy, rồi vội vã mang vào trả cho khách. Bên trong hàng rào sắt, nãy giờ, có đến mười vị, bỏ cả uống bia ra đứng sát song sắt xem chú bé đánh giày quàng khăn đỏ biểu diễn võ karate cực kỳ hấp dẫn và ngoạn mục. Khi nhận lại đôi giày, ông khách rút tiền trả, rồi cúi xuống tai Minh hỏi nhỏ :

- Hai em học ở trường nào thế ? Trường Văn hóa thể thao phải không ? Tuyệt lắm, chẳng cần đánh mà đối thủ đã xanh mắt mèo lên rồi !...

Minh khiêm tốn và khéo léo :

- Có gì đâu, chúng cháu là bạn của nhau ấy mà. Nhưng thằng ấy "ông tướng" quá,

chúng cháu chỉ dạy cho nó biết cách cư xử thôi, chứ... ai lại đánh nhau...

Còn cậu "đồng nghiệp" chân đất, sau khi nghe Minh "tổ cú" nói "ở lại đây cùng làm", nó không tin ở tai mình nữa, cứ đứng ngây ra, hết nhìn Sơn, lại nhìn Minh, ngơ ngác...

Minh "tổ cú" nhận thêm một đôi giày nữa, quay ra, thấy ông "đồng nghiệp" vẫn đứng như trời trồng giữa hè, biết nó vẫn nghi ngờ lời mình nói, Minh giục :

- Cậu còn đứng đấy làm gì nữa, dọn dẹp rồi ngồi mà đánh đi, làm luôn đôi này, để tớ vào nhận đôi khác...

Vậy là, sau một cuộc "chiến tranh thị uy" nho nhỏ xảy ra, chớp nhoáng như màn tiểu phẩm ngoạn mục, ba chú bé đánh giày - hai quàng khăn đỏ, một đi chân đất - hợp làm một, cùng nhau làm việc dưới bóng cây râm mát, như thể đã quen biết, bè bạn từ lâu. Chúng vừa đánh giày, vừa tí tê hỏi han, trò chuyện với nhau về quê hương, chỗ ở, hoàn cảnh gia đình và những sở thích, ước mơ từng đứa. Ông "đồng nghiệp" ghen ăn chưa bao giờ gặp được những người bạn chân thành, hào hiệp, cởi mở và vô nghệ cao cường đến thế, nó luôn miệng nhắc đi nhắc lại lời "xin lỗi" hai người bạn mới, và mong được tha thứ cho hành động quá đáng khi nãy...

Tầm giữa buổi chiều, khách trong hàng bia đã vãn, chỉ thấy người ra về dần dần chứ không mấy người đến, cũng không còn ai đánh giày nữa, cho nên Sơn bàn với Minh quyết định nghỉ giải lao để tìm cái gì ăn, bởi suốt từ trưa, mãi miết "phục vụ" khách, hai đứa quên cả chuyện ăn cơm. Bây giờ, bụng dạ mới thấy cồn cào, cơn đói mới trời dậy. Sơn hỏi tay "đồng nghiệp" :

- Quên chưa hỏi, cậu tên gì nhỉ ?

- Tớ tên Lãng.

- Từ sáng, đã ăn gì chưa ?

- Lãng thật thà :

- Tớ tự đặt ra lệ : nếu có khách đánh giày, mới được ăn, còn không khách, thì nhịn đói. Tiền ngày nào trích ra ăn ngày ấy, tuyệt đối không tiêu vào số tiền hôm qua kiếm được. Từ sáng tới lúc gặp các cậu, đã đánh được đôi giày nào đâu ! Nên tớ vẫn nhịn đói đến giờ. May mà gặp các cậu.

- Vậy thì đi ăn cùng chúng tớ, chúng tớ mời mà, không tiêu vào số giày của cậu đâu, yên tâm...

Thế là cả ba cậu xách hòm đồ kéo nhau đi tìm hàng cơm. Từ lúc được "nhập hội" chung với Sơn và Minh, cu Lãng cũng ý tứ và biết điều ra phết. Đánh được đôi nào, nó đều bảo Minh mang vào trả khách và nhận tiền. Minh mang tiền về đưa, nó cố mãi đánh, không cầm, bảo : "Thì cứ để đấy đã,

đang giờ tay..." Vào hàng cơm, Minh lôi tất cả tiền ra xếp, đếm, bảo Lãng :

- Ban nãy cậu đánh được mấy đôi ?

- Bốn.

- Bốn hai là tám, cậu kiếm được tám nghìn, nhưng đây, cậu cầm lấy 15 nghìn, coi như tụi tớ đánh giúp. Đừng ngại, cậu có một mình, bọn tớ có hai, lại đánh được nhiều giầy hơn...

Lãng cầm xếp tiền lẻ Minh đưa, mắt rưng rưng cảm động :

- Thôi được, cảm ơn các cậu, tớ xin nhận, nhưng... phải để tớ trả tiền cơm cho...

Sơn "so" vội nói :

- Ấy không, không ! Đã bảo tụi này mời cậu mà, cất tiền đi. Nên nhớ, bọn tớ cũng không ăn vào số tiền đánh giầy vừa kiếm được đâu, chỗ ấy để gây quỹ, không được phép xâm phạm. Chúng tớ chỉ được tiêu tiền riêng của mình mang đi thôi...

Lãng nghe thế, giầy nảy lên, để tập tiền xuống bàn :

- Chết, thế lại càng không được, tớ không thể nhận hơn, tớ chỉ nhận đúng tiền công số giầy mình đã đánh thôi, đây là tiền quỹ của các cậu cơ mà, phải rồi, quỹ "kế hoạch nhỏ" như các cậu ghi ở hòm đồ ấy chứ gì...

Minh lại cầm tập tiền gửi vào tay Lãng, chân thành :

- Đã bảo cậu đừng áy náy gì mà. Chúng tớ gây quỹ, để dùng làm nhiều việc, nhưng trong đó, có cả việc giúp đỡ các bạn nghèo hoặc có hoàn cảnh khó khăn cơ mà. Nên tụi tớ có giúp cậu chút ít, thì cũng là làm đúng mục đích của quỹ, chứ có làm sai đâu...

Trong khi đó, Sơn đã gọi cơm mang ra, các cậu đã thỏa thuận chỉ ăn uống trong số tiền mang theo, chứ không xâm phạm đến số tiền thu được - dù chỉ một đồng, nhưng mâm cơm cũng đầy đủ đậu rán, rau luộc, cà pháo, lạc rang, lại có cả đĩa thịt nhỏ nữa, trông cũng la liệt lắm. Minh "tổ cú" bảo Lãng :

- Thôi, cất tiền đi, ăn cơm đã, vừa ăn vừa nói chuyện, tớ đói hoa cả mắt lên rồi ! Nào, xin mời...

..."NGHÈO NHUNG
DỪNG HÈN, VÀ CÀNG
PHẢI BIẾT THUONG NHAU"...

Lúc đầu, ba cậu còn ý tứ nhìn nhau, ăn uống từ tốn, thậm chí Sơn còn gấp thức ăn tiếp Lăng rất thân mật. Sau, câu chuyện trong bữa cơm khiến các cậu gần gũi, vô tư hơn, ăn uống tự nhiên và bắt đầu những trò đùa nghịch quái quỷ. Thấy bát Minh có quả cà, Lăng nháy Sơn, rồi bảo Minh :

- Cậu nhìn kia, ngoài cửa có ai, trông giống thằng Chư Bát Giới quá...

Minh "tổ cú" thật thà quay ra, thì nhanh như cắt, Lăng thò đũa sang bát Minh, gấp ngay quả cà, cho biến vào mồm, mặt tỉnh bơ. Minh nhìn ra không thấy gì, quay lại thì cả Sơn và Lăng cùng bò ra cười sằng sặc. Minh nhìn xuống bát, biết mình bị lừa, cũng vừa cười vừa nói :

- Cậu khá lắm, cũng thuộc loại nhanh đấy, nhưng phải làm sao tớ không phát hiện ra thì mới giỏi...

- Đâu, tớ có làm gì mà nhanh, cậu phát hiện cái gì?...

- Quả cà chứ gì, cậu gấp quả cà của tớ...

Lăng chìa bát ra, cãi :

- Cà đâu, đây cậu xem, bát tớ làm gì có quả cà nào ?

Minh nhìn hết lượt bát Lăng, cả bát của Sơn, rồi lấy đũa bới bới cả bát mình, vẫn không thấy, nhưng rất nhanh, cu "tổ cú" nhìn thẳng vào mặt Lăng :

- Á à, ghê thật, không qua được mắt tớ đâu... Há mồm ra xem nào ?

Lăng há ngay mồm ra, lại còn thè lưỡi đưa đi đưa lại, làm Minh thì ngơ ngác, còn Sơn "sợ", lại được một trận cười nữa. Nhưng Minh vẫn không chịu thua, nói :

- Cậu nuốt rồi, biết thừa ! Bằng thời gian từ lúc tớ quay lại, có nuốt chục quả cũng kịp... Nhưng... Chết, này, tớ bảo thật, nuốt cà nguy hiểm lắm đấy, người ta bảo ăn cà mà không cắn ra nhai, nuốt vào bụng là thế nào cũng bị...

- Bị sao ? - Lăng sợ sệt hỏi.

- Bị... thủng dạ dày... vì vỏ cà có chất xen-luy-lô - Minh bịa ra nói liêu.

Không ngờ, sau câu nói ấy, mặt Lăng đột ngột tái trắng, cuống quýt hỏi :

- Thôi chết, vậy thì phải làm thế nào bây giờ ? Tớ nuốt thật mất rồi !

Bây giờ, đến lượt Minh phá lên cười nghiêng ngả, Sơn "sợ" cầm đũa gõ vào bát leng keng, trêu thêm :

- Tớ có cách giải độc, có thể làm quả cà trong bụng tiêu ngay được. Nhưng phải cho tớ cái gì, tớ mới bảo cơ...

- Được rồi, cậu cứ nói đi, xong muốn gì cũng được. Nào, cách gì ? - Lãng sợ thực sự, giục Sơn.

Sơn "sợ" càng đủng đỉnh, nhân nhả :

- Hồi tớ lên núi học võ, "sư phụ" dạy cho bài thuốc tiêu hay lắm, nhưng chỉ sợ cậu không chịu nổi thôi...

- Tớ chịu nổi, uống gì tớ cũng chịu được, còn hơn là... thủng bao tử - Lãng quay sang Minh đang đắc thắng vênh mặt, hỏi tiếp - Này, thế từ lúc nuốt vào, bao lâu thì thủng bụng ?

- Độ... năm phút ! - Minh tỉnh khô.

Thấy cu "tổ cú" cứ mỉm cười, Lãng đâm nghi ngờ :

- Này, có thật không đấy, hay cậu nói đùa ?

- Đùa đùa cái gì, cậu không vào bệnh viện xem bao giờ à ? Mười ca thủng dạ dày, phải mổ để khâu lại, thì đến chín ca là do nuốt cà. Hôm nào bệnh viện cũng đổ đi hàng... thúng cà lấy ra từ trong bụng bệnh nhân...

Nghe Minh "tổ cú" ba hoa một tác lên trời, Sơn "sợ" không nhìn được cười, nhưng thoáng nhớ đến cái gậy tre và cú giáng búa bổ của Lăng xuống đầu mình hồi trưa, nó quyết định "hành" ông bạn mới một trận ra trò, nó thông thả, gật gù nói với Lăng :

- Kinh thật ! Có quả cà pháo mà tai hại, chết người như bôn... Mà cậu không "quyết" cho nhanh lên thì cũng sắp đến giờ... thùng ruột rồi đấy...

Lăng cuống quýt :

- Tớ quyết rồi, quyết rồi, cậu nói bài thuốc của cậu đi, làm thế nào ?...

- Nhưng nói xong phải cho tớ cái gì nào?

- Cậu muốn gì cũng được, nhanh nhanh lên...

- Mỗi thằng hai que kem Sô-cô-la Tràng Tiền, đồng ý chưa ? Hay tiếc mấy que kem, để tớ đi gọi xe cấp cứu sẵn nhé...

- Đồng ý, đã bảo gì cũng được mà, cậu nói đi...

Sơn đứng lên :

- Được, nhưng phải cố gắng và chịu khó một chút đấy. Cậu biết "trồng cây chuối" không ? Chống tay xuống đất ấy ?

- Biết, biết ! Hồi ở quê, tớ trông lâu nhất hội đấy, tớ còn đi được bằng cả hai tay cơ...

- Ô, thế thì tốt rồi, không phải thuốc thang gì cả. Bây giờ, cậu phải "trồng cây chuối" đi từ chỗ... nuốt cà ra ngoài đường,

đếm đủ hai mươi bước tay, rồi lại quay vào chỗ cũ, cũng đủ hai mươi bước, cứ mỗi "bước" phải hô một tiếng "Cà, ra !" ... Nếu đi nửa chừng, "cây chuối" đổ, phải đi lại từ đầu mới hiệu nghiệm. Ngày trước, tớ đã cứu bao nhiêu thằng nuốt cà như cậu khỏi cơn nguy hiểm, làm cách này, cà tiêu ngay lập tức, mà chưa biết chừng, còn... bật luôn ra ngoài là đằng khác...

Minh "tổ cú" thấy Sơn "sợ" hợp đồng tác chiến, khoái chí, giục :

- Thôi, làm luôn, làm luôn đi, kéo không kịp bây giờ... cứ trì hoãn mãi, đến lúc nó bực ruột ra, thì có mà trồng cây gì cũng chẳng giá trị nữa đâu !

Lăng càng cuống, đứng lên, lấp bắp :

- Đây, đây, làm luôn, đẹp ra, đẹp ra cho tớ bắt đầu nào...

Nói rồi, Lăng phun chút nước bọt ra bàn tay, xoa xoa vào nhau, lùi lại mấy bước giữa hai dãy bàn cơm, trong khi Minh và Sơn vội vàng dọn mấy cái ghế dọn đường, thì... "Uých" một cái, Lăng đã chống ngược hai tay xuống đất, ngay chỗ nó ngồi ăn cơm lúc nãy, cứ thế đứng nguyên bằng tay một lúc. Sơn nghi bụng : "Thằng cha này cũng khá đấy, nó đứng được im thế kia, thì đi chắc cũng chẳng khó", cậu vội giục :

- Bắt đầu đi đi, bọn tớ đếm cho, nhớ phải hô "Cà ra" đấy nhé !... - nói rồi, Sơn

nhón tay xuống đĩa cà trên bàn, bốc vội một quả, và nhanh như cắt, thả ngay vào một bên ống quần đang chống ngược của Lãng...

Và, quả như Sơn nghĩ, cu Lãng đi nhanh và có phần dễ dàng, chẳng thấy khó khăn gì lắm, Minh "tổ cú" vừa đi giật lùi vừa đếm "một... hai... ba...", thì Lãng cứ đi một bước bằng tay lại nói một tiếng "Cà ra", "Cà ra" rất to...

Giữa hàng cơm, mấy người ngồi ăn bàn bên, và cả mấy vị mới vào, cứ trở mắt ra nhìn, chẳng biết các cậu lỏi đánh giày bị ma ám hay lên cơn gì, mà tự nhiên giở trò đi bằng tay, hô hét như đọc thần chú ở chỗ đông người như vậy. Mấy chú nhi đồng, đi ăn cơm cùng bố mẹ, bỏ cả đĩa cả bát xuống xem, còn vỗ tay hoan hô thích chí lắm. Còn mấy người lớn, lắc đầu nhìn nhau : "Đến chịu. Chẳng hiểu tụi trẻ bây giờ thế nào nữa, chân không muốn đi, lại muốn đi bằng tay !". Nghe thấy Lãng cứ mỗi sải tay lại kêu "Cà ra !", họ càng ngạc nhiên hơn. Mấy vị không nhin nổi, bật cười, một bà ngồi ở góc hàng, lẩm bẩm : "Hình như chúng nó đếm bằng tiếng... ngoại quốc !"...

Thoắt cái, Lãng đã "Cà ra" được hai mươi lần, cậu bắt đầu "Cà ra" trở vào chỗ cũ. Ngay Sơn và Minh, vừa đếm vừa che miệng, cũng không nhin nổi lâu, phá lên cười ngặt nghèo. Vào đến trong hàng cơm,

đúng chỗ lúc nãy Lãng "xuất phát", cu cậu vẫn đứng nguyên bằng hai tay, mặt đỏ bừng như người uống rượu, hỏi :

- Đủ bốn mươi bước rồi đấy, thôi được chưa ?

Thấy hai bắp tay Lãng gân guốc và hình như cũng hơi run run, Sơn "sợ" bảo :

- Thôi, được rồi ! Cậu đứng trở lại đi, chừng ấy bước thì có đến... hai quả cà cũng tiêu luôn rồi.

Lãng hạ chân, đứng lại như cũ, Minh "tổ cú" hỏi ngay :

- Thế nào, thấy dễ chịu chưa, bụng nhẹ hẳn đi phải không ?

Lãng vươn vai, hít thở mấy cái, gật đầu:

- Dễ chịu rồi, chắc là nó tiêu thật, nên tớ thấy đói đói...

Chẳng rõ vì sao, quả cà pháo Sơn thả vào ống quần Lãng lúc nãy, ngúc ngắc gì mà bây giờ mới theo ống chân Lãng rơi ra khỏi gấu quần, lăn long lóc trên đất. Lãng tròn mắt nhìn theo, mấy đứa trẻ bên trong, từ nãy vẫn theo dõi trò "xiếc trồng cây chuối" của các anh, hò reo lên thích thú, cô phục vụ hàng cơm đứng chờ dẫn nhìn, chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Sơn "sợ" được thể, chỉ tay theo quả cà rơi.

- Thấy chưa, bài "giải độc" gia truyền cực kỳ hiệu nghiệm, quả cà cậu nuốt không những tiêu, mà còn bị bật luôn ra ngoài kia

kìa... Bây giờ thoát nạn rồi, chúng mình ra hàng kem chứ ?

*

Ba chú đánh giày - một chuyên nghiệp, hai nghiệp dư, rủ nhau đi tìm hàng kem Tràng Tiền. Lãng nhanh nhẹn và xởi lởi chạy ngay vào quầy, một lát mang ra chín que kem tua tủa trên tay.

- Mua nhiều thế, cậu định cho chúng tớ ăn trừ bữa hay sao ? - Sơn "sợ" nhíu mày phản đối - mang vào trả lại bớt đi, mỗi thằng ăn hai que là đủ lạnh toát từ đầu đến chân rồi...

- Ăn mừng tớ thoát nạn mà, cũng là trả công cho bài "giải độc" gia truyền của cậu đấy... - Lãng thành thật.

Minh "tổ cú" thấy ông bạn mới đầu tưởng hung dữ, táo tợn là thế, mà bụng thật thà đến dễ thương, quyết định đánh bài ngựa :

- Đúng đấy, mang trả bớt đi, ăn mỗi người một que thôi. Lãng phí ! Mà chúng tớ đùa đấy, có "giải độc" giải điếc gì đâu, cậu trông thế mà dễ tin, hôm nào, tớ nuốt liền một lúc năm quả cả cho cậu xem, chỉ tổ nặng bụng thôi, chứ chẳng làm sao cả...

Lãng ngơ ngác, bán tín bán nghi :

- Ố ! Thế không sao thật à ?... Các cậu làm tớ hết cả hồn, đùa gì mà đùa dai thế không biết ! Nhưng cứ ăn đi, có "một đôi giày" thôi mà, mình làm được, mình ăn của mình, có làm sao...

- Không, ăn một que cho vui thôi, còn mang vào trả, nhanh lên, kéo nó chảy hết bây giờ. Cậu ngại hả, đưa tớ trả giúp cho...

Nói rồi, Minh đón lấy sáu que kem từ tay Lãng, chạy ngược vào quầy bán kem.

- Cô ơi ! Làm ơn cho chúng cháu trả lại sáu que này, chúng cháu có ba người, chỉ ăn ba que thôi...

Cô bán hàng liếc thấy hòm đánh giày trên vai cậu bé quàng khăn đỏ, lại có dòng chữ "Chúng cháu làm kế hoạch nhỏ ngày chủ nhật", cô mỉm cười triu mến, giọng hiền dịu :

- Ừ, đưa cô đổi trả tiền cho các cháu, đi làm "kế hoạch nhỏ" mà biết tiết kiệm thế là tốt lắm...

- Cháu cảm ơn cô !

Minh nhận lại tiền, đưa cho Lãng, rồi ba đứa ba que kem rủ nhau ra một vườn hoa gần đấy, tìm chiếc ghế đá, ngồi... mát.

Lãng thành thật :

- Này, hỏi thật nhé, tớ có cảm giác các cậu làm ở đoàn xiếc ảo thuật phải không ?

- Sao cậu lại nói thế - Sơn "sợ" ngạc nhiên.

- Thì tớ theo dõi, thấy các cậu đánh võ giỏi này, vận nội công chặt gãy cả ống tre, lại phù phép biến ra được cả quả cà trong bụng tớ... thế không là ảo thuật thì là gì ? Tớ đã xem mấy gánh xiếc bán thuốc rong, họ cũng làm được nhiều trò kiểu như thế, nên cứ ngỡ...

- Nếu nói vậy thì chính cậu cũng có thể được kết nạp vào gánh xiếc bằng tài "trồng cây chuối" lúc nãy, đúng không, nào cứ phải trong gánh xiếc mới làm được, chủ yếu là luyện tập thì cái gì chả làm được...

- Thế lúc nãy, lấy quả cà trong bụng tớ ra, các cậu luyện thế nào ? Mà rõ ràng là tớ nuốt rồi cơ mà...

Sơn và Minh phá lên cười, phải mất mấy phút giải thích Lãng mới hiểu ra, mặt đỏ lên vì thẹn. Cuối cùng, chúng ăn hết que kem, ngồi tâm sự, hỏi han hoàn cảnh, địa chỉ của nhau rất chân thành và cởi mở. Biết Minh và Sơn đều đang chuẩn bị vào lớp 8, lại cùng một lớp một trường, nét mặt Lãng thoáng buồn, cậu nhìn ra quảng trường ngã bảy chang chang nắng chiều, chậm rãi kể về cuộc đời của mình...

*

Lãng kể rằng :

- Nhà tớ ở cách thành phố hơn 60 cây số. Quê hương cũng có dòng sông chảy qua và một thị xã nên thơ, tĩnh lặng. Mùa hè năm kia, nước ngập trắng đồng như một biển nước, làng xóm chỉ còn nhìn thấy những cái nóc nhà nhô lên giữa dòng lũ xiết. Bố tớ vì tiếc của, lặn xuống nhà mình để tìm một số đồ đạc, tiền nong, nhưng đuối hơi không lên được, bị con lũ cuốn đi mất xác. Đến khi nước rút, nhà cửa tài sản trôi hết chẳng còn gì. Nhà chỉ còn mỗi mình tớ với mẹ, tất cả phải làm lại từ đầu. Làng, xã cũng trợ cấp gạo, tiền, bà con xã bên sang tương trợ dựng lại nếp nhà, nhưng đời sống chật vật khó khăn trăm bề. Tớ quyết định bỏ học để ở nhà giúp mẹ. Gieo cấy được vụ lúa, lại bị nắng hạn liên tiếp, thu chẳng được bao nhiêu. Mẹ tớ chuyển trồng rau, còn tớ lang thang ra thị xã làm thuê nuôi miệng, được đồng tiền công nào cũng vượt thẳng cát đi dành mang về đưa mẹ. Tớ làm đủ việc : xúc than, cào đá ngoài ga, rửa bát hàng ăn, kéo xe, đánh vữa, đội đất... đủ cả, nhưng cũng chẳng được bao nhiêu, tiền công trừ hai bữa ăn với tiền ngủ trọ, cũng vừa gần hết. Sau, nghe người ta nói, lên thành phố kiếm ăn dễ hơn, tớ theo mấy đứa đi bộ lên đây, mất đúng một ngày, rã rời cả hai chân. Còn ít tiền dành dụm được, bọn tớ rủ

nhau sắm bộ đồ đánh giày đi khắp các phố kiếm sống. Ngày tiện đâu ăn đó, đêm về ngủ ở gầm cầu, cho đến bây giờ. Tháng nào tớ cũng tìm cách gửi tiền về cho mẹ. Những ngày mưa bão, khách ít, tớ tranh thủ về quê. Đáng ra, mẹ con gặp nhau phải vui lắm, nào ngờ cảnh mưa gió, lầy lội lại gọi cho mẹ tớ nhớ về con lũ ác độc năm ấy, nhớ tới bố tớ, thế là hai mẹ con ôm nhau khóc sụt sùi. Ở trong nhà, mà hai vai áo cả mẹ lẫn con ướt đầm... Tớ thêm đi học lắm, trông thấy các cậu bây giờ, càng thêm hơn. Nhưng số phận tớ nó thế, đành chịu thôi...

Nghe Lãng kể đến đây, Minh và Sơn đều rơm rớm nước mắt xúc động. Thì ra, bấy nay chỉ loanh quanh ở nhà và tới trường, các cậu không mấy biết về cuộc sống xã hội của ngay cái thành phố mình đang ở, có xem báo, nghe đài hay thấy trên truyền hình, chỉ đa số là cảnh đẹp đất nước, thành tựu kinh tế và những tấm gương người tốt việc tốt, mà cũng chỉ mừng tượng phần nào chứ chưa thể hiểu hết được. Còn những mảnh đời, những số phận như của Lãng đang ngồi trước mặt chúng đây, quả thật các cậu không tưởng tượng nổi. Nghĩa là, có đi ra ngoài cuộc sống, tiếp xúc với xã hội, mới thấy được thành phố và đất nước mình còn nhiều cảnh đời éo le, khốn khó lắm. Không biết còn có bao nhiêu bạn phải bỏ học

vì hoàn cảnh khó khăn, phải lăn lưng ra đời tự kiếm sống, phải sống trong đói nghèo, cơ nhỡ lang thang, tương tự cậu bé đánh giày chân đất này ? Thế mới biết, các cậu đang được hạnh phúc và đầy đủ hơn bè bạn rất nhiều, được hằng đêm sum vầy bên bố mẹ và chưa phải làm bất cứ việc gì nặng nhọc cả. Thật là "đi một ngày đàng, học một sàng khôn" tục ngữ ông cha quả rất chí lý. Có hiểu rõ được cuộc sống quanh mình, mới thấy ta cần phải sống và làm gì để xứng đáng với những điều đang có... Hai cậu đội viên cứ miên man nghĩ về điều đó. Sơn "sợ" nhớ lại hành động ban đầu của Lãng lúc mới đến, thẳng thắn hỏi sau khi đội viên bạn :

- Tất cả khó khăn rồi sẽ qua đi, nếu chúng mình biết nỗ lực làm việc thật sự, không lười biếng và ý lại bất cứ điều gì. Rồi cậu cũng sẽ lại đi học, bè bạn, bà con và đất nước sẽ giúp cậu thực hiện ước mơ của mình... Chỉ có điều tớ thắc mắc, sao lúc này cậu lại định phang tớ ? Nếu không biết chút ít võ thuật, chắc chắn tớ đã bị biêu đầu rồi, mà lúc đó, tớ cũng đang đánh giày như cậu vẫn làm cơ mà !...

Lãng đỏ mặt nhìn chăm chăm xuống đất như biết lỗi, lát sau, ngập ngừng nói :

- Tớ xin lỗi, đừng nhắc lại chuyện ấy nữa. Tớ cũng đã từng bị bọn lớn đánh đuổi ở

nhiều nơi, phải về đây, quán bia này, ngay từ ngày họ mới mở. Với tớ, điều quan trọng nhất lúc này là phải có việc làm để kiếm tiền giúp mẹ, điều nung nấu đó, nhiều khi làm tớ quên hết mọi chuyện, trở thành người ích kỷ, thậm chí tàn nhẫn nữa. Mỗi đêm ngủ, tớ đều nghĩ và biết điều đó là sai lắm chứ, song, đến hôm sau, biết làm sao, nhu cầu tồn tại và tiếng gọi của mẹ nơi quê hương vẫn có sức át mạnh hơn. Hãy tha thứ cho tớ nhé...

Sơn xúc động lắm, nhưng vẫn nói ngay :

- Tình cảm của cậu đối với mẹ là đáng quý và trân trọng, nhưng hãy luôn nhớ rằng: càng khó khăn, nghèo khổ, càng phải biết thương yêu bè bạn và đừng bao giờ tỏ ra hèn hạ cả. Từ hèn hạ đến bất lương, con đường ngắn lắm !

CÁI CHẾT BẤT NGỜ CỦA CON BỒ CÂU

Vụ án cái "mặt nạ" được khám phá sau ba ngày tích cực điều tra của sáu trinh sát đặc nhiệm C21, kết quả của hai bộ ba "đánh lẻ" thu được lại quá bất ngờ : Hai tên thủ phạm sa lưới ! Các chú công an đã lập biên bản, hoàn chỉnh hồ sơ, bắt thêm được hai đối tượng nữa qua lời khai của chúng. Hai cái "mặt nạ" - một của khu A, một của

khách hát karaôkê nhà Sơn "mặt già", được thu hồi trả lại người mất. Và tất nhiên, đồng chí trưởng công an phường gửi thêm một "giấy báo công" về trường khen ngợi các trinh sát tí hon. Đặc biệt lần này, có thêm tên của cu Nam, học lớp 5E nữa.

Sơn "mặt già" lấy lại được 200 nghìn tiền tạm bồi thường cho khách bữa trước, nó giữ đúng lời thỏa thuận, hẹn chiêu đãi cả nhóm một bữa vào sáng chủ nhật tới.

Nhưng, oái oăm, theo lịch đã đề ra, chủ nhật này lại rơi đúng vào ca đi đánh giày gây quỹ của Sơn "mặt già" và Tùng "khềnh". Hai cậu cặp hòm đi sớm mà không kịp nhấn lại ai câu nào. Ai cũng nghĩ : đành để một dịp khác vậy, "cơm không ăn, gạo còn đầy", lo gì. Chỉ riêng Sáng "lợn" và Quang "sọt" suốt ngày hôm ấy cứ lăm lăm : "Cái thằng nào mặt già trước tuổi là khôn lắm, kiểu này là nó "chạy làng" đây. Ai lại mời người ta ăn rồi bỏ cửa bỏ nhà đi từ sớm bao giờ. Đúng là đem con bỏ chợ !"...

Chuyện hai cậu chàng đi đánh giày : một già đành, một trẻ măng, bung ra sữa (mà Sáng "lợn", sau cơn tức tối vì để bụng ăn chiêu đãi hụt, bảo : "Khéo mà hai bố con nó chuồn đi đánh giày từ đêm qua cũng nên"), chúng ta sẽ đề cập đến vào một dịp khác, cũng nhiều chuyện rắc rối xảy ra lắm đấy. Còn bây giờ, chúng ta cùng về cái ban

công có chuồng chim bồ câu nhà Sơn "sợ" ở khu C21, xem vừa xảy ra chuyện gì sáng nay nhé.

Chả là theo lệ, riêng sáng chủ nhật, cả bọn không tập võ sớm ở sau trường, mà người nào người nấy tự tập ở nhà. Sơn "sợ" thường ra ban công tập từ rất sớm, lúc trời còn chưa sáng rõ. Ở đây, cậu ta trang bị dụng cụ như một phòng tập nho nhỏ, cũng đủ cả bao treo, dây kéo, tạ tay, ghế nằm, găng da... chẳng khác gì một góc câu lạc bộ thể thao cả.

Sớm nay, khi bố còn đang ngủ, Sơn đã dậy và chuẩn bị cho buổi tập một mình rất chu đáo. Cậu ta pha sẵn một cốc nước đường, cắm bếp đặt nồi nước tắm, gấp chăn màn đầu giường rồi làm vài động tác khởi động, bước ra ban công. Trời còn nhập nhoạng tối, nhưng Sơn vẫn giật mình vì nhìn thấy ngay dưới đất, giữa cửa, một vật gì trắng toát. Sơn trấn tĩnh, ngỡ là chiếc sơ mi phơi trên dây thép bị gió làm rơi, vừa cúi xuống nhặt thì tay chạm phải bộ lông trơn lạnh của con bồ câu đang nằm xõa cánh ôm mặt đất.

- Trời ! Con chim "Seagames", nó làm sao thế này ?

Sơn vội chạy vào nhà bật đèn sáng rồi quay ra. Con bồ câu trắng độc nhất của chuồng chim nhà Sơn đã chết ! Con

"Seagames" - Sơn đặt tên cho nó như thế, để ghi nhớ ngày bố mang nó về còn bé tí, chưa biết bay. Chả là hồi đó, trước khi bố Sơn đi dự đại hội thể dục thể thao châu Á lần thứ 17, sợ Sơn ở nhà một mình buồn, bố mua về cho Sơn đôi chim, một con trắng tuyết, một con lông nhuộm nâu. Sơn thích lắm, đặc biệt là chú bồ câu trắng, cậu ta đặt tên ngay cho nó là "Seagames". Rồi suốt từ ngày đó, lúc cho chim ăn hay uống nước, Sơn đều cất tiếng gọi "Seagames ! Seagames !", khiến lâu dần, Sơn và Seagames đã trở nên đôi bạn thân thiết và quấn quýt. Seagames đậu cả lên vai, lên đầu Sơn đùa ròn mà chẳng ý tứ sợ sệt gì. Đi học về, ra ban công, thấy con chim trắng đậu mãi tận bên sân thượng dãy nhà bên kia, Sơn lên tiếng gọi "Seagames ! Seagames !", tức thì nó vỗ cánh bay về, cuống quýt bên tay Sơn vùi ăn, trông buồn cười lắm. Bữa nào ra chuồng, thấy con Seagames đi vắng - tức là nó bay đi kiếm ăn xa - là Sơn lại cảm thấy trống trống, buồn buồn thế nào ấy. Cái chuồng chim bồ câu nhà Sơn trước đây nhiều chim lắm, nhưng mười hai con cơ, ai cũng khen đẹp, cũng rất thích, thậm chí thêm nữa. Một bác ở tầng một còn bảo : "Nhờ có đàn chim bồ câu của nhà cậu Sơn, mà khung cảnh lô nhà C21 của khu thêm đẹp và thanh bình hẳn lên". Đã nhiều lần, các cô bác bè bạn của bố, và

cả mấy nhà trong khu đến xin mua chim bồ câu về nuôi, bố Sơn đều đồng ý ngay, nhưng không lần nào ông lấy tiền cả. Ông bảo : "Mong sao, nay mai khách vào khu tập thể của chúng ta sẽ thấy bạt ngàn chim trắng. Khu tập thể mẫu mực của sự đoàn kết, hòa bình !". Có điều, tuy không bao giờ Sơn phản đối bố (mặc dù cậu rất yêu quý đàn chim), nhưng, cậu chỉ dặn bố mỗi một điều :

- Bố muốn cho đôi nào cũng được, nhưng riêng con "Seagames" tuyệt đối phải giữ lại cho con, bố nhé...

Tất nhiên là bố Sơn đồng ý, vì ông hiểu, ở con "Seagames", chú bồ câu còn có ý nghĩa như một kỷ niệm đối với cậu con trai thống minh của mình...

Quên cả buổi tập, Sơn đặt chú "Seagames" lên mặt ghế, rồi cứ thế ngồi chăm chú nhìn nó, mặt bần thần, buồn bã. Mới hôm qua thôi, Seagames còn lò dò mò vào tận trong nhà, bên bàn học của Sơn, đi vòng quanh chân cậu và mổ mổ vào cái quai dép, cả móng chân của Sơn nữa, đòi ăn. Sơn ôm nó lên mặt bàn, bóc cho Seagames nắm gạo để ngay trên trang vở, nó còn nghênh đầu nhìn Sơn như muốn hỏi "Sao lại cho tớ ăn ở đây ? Cậu viết cái gì mà nhiều thế ?". Vậy mà hôm nay, ai đã làm gì để nên nông nổi này hả Seagames ơi ! Mà làm sao thế, có kẻ nào đánh hay làm gì mà không ? Mi

mất Sơn nặng nề. Đôi cánh trắng của Seagames nhòa đi...

Sơn ủ rũ ngồi bên xác con Seagames hàng tiếng đồng hồ, miên man nghĩ đến biết bao nhiêu giả thuyết khiến chú bồ câu thân thương đột nhiên bỏ cậu ra đi... Cho đến khi, có tiếng bố gọi từ trong nhà giục Sơn vào đi tắm vì nổi nước trên bếp đã sôi, cậu ta mới lẳng lặng quệt nước mắt trên má, mặc quần áo, chẳng thiết gì đến cốc nước đường đã pha và đi tắm như mọi khi nữa. Sơn tìm một chiếc túi ni-lông to, cẩn thận gói Seagames vào trong đó, buộc lại cẩn thận. Nghĩ thế nào, cậu lại mở túi ra, bỏ thêm vào một nhúm gạo và ngô, thêm cái lọ nước con, rồi xuống bếp lấy con dao làm vườn, lặng lẽ mở cửa mang Seagames xuống tầng...

Chưa bao giờ Sơn bước xuống cầu thang chậm chạp và nặng nề như thế. Cậu ta ôm cái bọc ni-lông có con Seagames trên ngực, như muốn lần cuối cùng truyền cho nó chút hơi ấm của mình. Gió mùa hè mà sao lạnh lạnh. Khu tập thể sớm nay bỗng vắng lặng, hoang vu lạ lùng.

Sơn dừng lại trước vuông vườn nhà bà Tú. Phần lớn các hộ tầng một đều rào ngăn khoảnh đất trước cửa, chỉ còn có nhà bà là không. Bà Tú hiền lành và nhân hậu lắm, chôn con Seagames ở đây chắc nó sẽ được

yên ổn và dễ chịu hơn. Nhưng rồi, Sơn lại bước đi, dấu sao thì đây vẫn là mảnh đất xa lạ không những với Seagames, mà cả Sơn nữa, một mai có muốn thăm lại chắc gì đã dễ. Mà chưa biết chừng, nhà người ta lại trồng cây hay cuộc xới tăng gia một ngày nào đó thì biết tính sao ? Nghĩ thế, nên Sơn quyết định mang Seagames sang góc sân bóng sau trường. Ở đây, sẽ vĩnh viễn là sân thể thao và ngày nào Sơn và các bạn cũng có mặt trong buổi tập sáng. Chắc chắn Seagames sẽ vui hơn và việc trông coi, thăm lại chỗ nó nằm cũng dễ dàng và kín đáo hơn nhiều.

Sơn ôm con Seagames rào bước sang trường học...

70

CA PHẪU THUẬT TRONG... GÓC HỌC TẬP

Vừa sang tới sân bóng, Sơn đã nhìn thấy một bóng người mặc quần áo trắng - bộ đồ võ karate đang múa may khởi động bên cái cột gôn. Bóng người nhảy lên đá, đấm,

chặt... khá nhanh nhẹn và bài bản, động tác mạnh mẽ và dứt khoát. Sau mấy bài liên hoàn di chuyển sang mấy góc, cái bóng nhảy lên không thực hiện bài "đá bay", gót chân phóng trúng vào... cây cột gôn, làm cái cột chôn hơi nông bị bật gốc, đổ sập xuống vẹo cái khung thành. Sơn tới gần, thì nhận ra : đó chính là Minh "tổ cú", cậu nhóm trưởng đặc nhiệm sang đây tập võ một mình.

- Ô, Sơn, cậu cũng sang tập à,... sao không mặc quần áo võ luôn mà lại ôm một bọc thế kia ? - Mà định tập bài gì, lại mang cả dao đi nữa thế kia.

Sơn vẫn đứng ôm cái túi, buồn bã nói :
- Quần áo đâu, con Seagames của tớ đây, nó chết rồi ! Tớ mang nó sang đây để...

- Sao, Seagames à, con chim trắng chứ gì ? Thật không ? Làm sao mà nó chết ?

Minh "tổ cú" hỏi dồn dập rồi tiến đến đỡ cái túi từ tay Sơn, vẻ ngạc nhiên, sững sờ. Bởi với Minh, Seagames cũng đã có nhiều kỷ niệm in đậm nét trong trí nhớ nó mỗi lần sang chơi nhà Sơn. Con chim bồ câu trắng mỏ đỏ chân vàng, bạo dạn và dễ thương, đã nhiều bữa dăm đậu cả trên tay Minh để ăn nắm đồ tương cậu dành mang cho nó. Thấy Sơn vẫn im lặng, Minh gắng hỏi tiếp :

- Sao ? Cậu kể đi, đầu đuôi thế nào mà Seagames chết ?

Mãi sau, Sơn mới bình tĩnh kể lại toàn bộ sự việc xảy ra từ lúc ra ban công tập thể dục, nét mặt vẫn chưa hết xúc động. Cuối cùng, Sơn nói :

- Từ ngày nhà tớ nuôi chim, chưa bao giờ có trường hợp như thế cả. Tớ thấy lạ lắm, nhưng vẫn không đoán ra nguyên nhân gì khiến con Seagames chết. Mới ngày hôm qua nó hãy còn khỏe lắm cơ mà...

- Thế bây giờ cậu định làm gì ?

- Tớ mang nó sang đây để... chôn. Nó sẽ yên nghỉ ngay ở chỗ chúng mình thường xuyên lui tới.

Nhìn nét mặt Sơn, Minh rất hiểu tình cảm của bạn đối với chú bồ câu trắng thân thiết và gần gũi này. Nỗi tiếc thương con Seagames khiến ánh mắt và khuôn mặt của cậu vô sự, vốn mạnh mẽ và dứt khoát là thế, giờ trở nên ủ dột, méo mó đến dễ thương. "Cánh cán sự văn, toàn dân đa sâu, đa cảm! Bọn nó nói đúng thật". Bởi vậy, trong đầu Minh vừa chọt lóe lên một ý nghĩ táo bạo và hấp dẫn, nhưng không thể nói ra lúc này, phải lựa lời để ông bạn dễ xúc động người ngoài đi đã.

Hai đứa lặng im bước về phía góc sân bóng, chỗ có cái rào cây dâm bụt đang đung đưa trong gió.

- Nếu không tìm ra nguyên nhân cái chết của con Seagames chắc chắn cậu sẽ còn

áy náy, day dứt lâu... Và cả Seagames nữa, hẳn nó cũng chẳng yên lòng... dưới ấy... - Minh gọi chuyện.

- Đúng, mình cũng thấy thế...

- Vậy cậu có muốn tìm nguyên nhân không ? Tớ sẽ giúp một tay. Nhất định sẽ phát hiện ra điều gì, chứ không thể vô cớ mà Seagames chết được... - Minh phát biểu về hăng hái.

- Sao ? Cậu có cách gì không ? Tớ cũng muốn biết nó chết vì lý do gì lắm, nhưng không nghĩ ra điều gì cả.

Hai đứa đã dừng lại ở khoảnh đất, đứng góc sân bóng, cùng ngồi xuống. Sơn lấy dao xắt, đào lên một ô đất hình chữ nhật xinh xắn, hai mí mắt cậu ta nặng trĩu. Chờ cho chiếc hố nhỏ sâu được chừng gang tay, Minh nhẹ nhàng đỡ lấy con dao từ tay bạn, thủ thi :

- Để tớ đào vài nhát, tớ cũng muốn được góp phần với Seagames. Nhưng... tớ có một ý kiến này, cậu xem có được không nhé...

Im lặng một lúc như để chọn lời, Minh nói tiếp :

- Chứng mình sẽ chôn con Seagames ở đây, rồi thả cho nó cả một nén hương nữa... Song, nếu cậu đồng ý, trước khi chôn, cậu cho tớ mượn con Seagames độ một tiếng, mang về nhà khám nghiệm xác định

nguyên nhân đã. Sau đó, mình lại mang ra đây chôn nó... Được không?

- Ô, tưởng gì, được quá đi chứ. Đằng nào thì Seagames cũng không còn sống nữa. Mà cậu có nhắc, mình mới nhớ ra, quên khuấy đi mất, lúc đi, mình cũng đã định mang theo nén hương, đầu óc cứ rối tinh chẳng nhớ được.

- Vậy bây giờ, trong lúc tớ mang Seagames về nghiên cứu, cậu chuẩn bị hương và bật lửa nhé. Hẹn đúng một giờ sau, mình gặp nhau ở đây...

*

Được Sơn "sợ" đồng ý, sau khi chia tay nhau, Minh "tổ cú" chạy như bay về nhà, tay ôm bọc ni-lông đựng con chim trắng. Thời gian có ít lắm, chỉ gói tròn trong 60 phút, không tranh thủ thì khó mà tìm ra dấu hiệu gì để kết luận nguyên nhân cái chết của con Seagames được.

Minh trải một chiếc khăn trắng trên bàn góc học tập, kéo gập ngọn đèn xuống, bật sáng, rồi cẩn thận cởi dây buộc túi ni-lông, nhấc xác con chim trắng đặt giữa bàn. Minh hơi mỉm cười khi thấy trong túi Sơn để cả gạo, ngô và lọ nước...

Dưới ánh sáng tỏa ra từ cái chao đèn bàn, Minh xem xét từng sợi lông cánh, đôi

chân, đến cả cặp mỏ, điều, bụng con chim. Như một bác sĩ thú y, cậu mở cả cặp mỏ chim ra, rồi lật từng lượt lông khắp mình con Seagames để xem xét... Nhưng, tuyệt nhiên, Minh không phát hiện ra dấu hiệu gì chứng tỏ con chim bị ném, bị đánh hay có kẻ nào bắn trộm cá. Cậu nhắm mắt lại, lẩm bẩm: "Không một thương tích trên người. Nghĩa là có vấn đề trong nội tạng. Mà ở chim, chỉ có thể là ngộ độc do ăn phải chất gì tác động với nhau biến thành chất độc. Như vậy, chỉ có mổ ra, xem xét dạ dày, mới có thể biết được...!".

Từ suy nghĩ như vậy, Minh liếc mắt nhìn đồng hồ: chỉ còn đúng 40 phút nữa. Cậu đặt con chim xuống, quyết định tiến hành thật nhanh ca phẫu thuật của mình.

Minh chuẩn bị kính lúp, dao mổ (bằng con dao xén giấy), díp, cồn 90 độ và chiếc đĩa thủy tinh, xong xuôi đầu đấy, cậu rửa tay bằng chút cồn, bắt đầu lật ngửa con chim lên, thực hiện ca phẫu thuật. Vốn đã nhiều lần tham gia cùng các bạn ở lớp mổ ếch, cá, chim... trong tiết học thực nghiệm bài "giải phẫu sinh lý động vật", nên không khó khăn lắm, Minh đã lôi được trong bụng con chim ra cái dạ dày của nó. Hầu hết máu trong người con chim đã đông, đen xạm lại. Minh nhanh nhẹn dùng dao khứa, bổ cái mề chim mở ra làm hai nửa dính nhau, như người ta

vẫn làm thịt gà. Cái mê chim được nhẹ nhàng đặt xuống chiếc đĩa thủy tinh. Bằng mắt thường cũng đã nhìn thấy, nhưng chàng bác sĩ phẫu thuật "tổ cú" vẫn nhắc cái kính lúp lên để nhìn qua. Ô, lạ chưa, trong dạ dày con chim không có cái gì khác ngoài những hạt đậu xanh còn nguyên vỏ. Minh dùng díp gấp tất cả số đậu xanh trong mê chim ra đĩa, cậu lại liếc nhìn đồng hồ, rồi quay xuống cẩn thận lọc nốt cả lớp màng bên trong dạ dày chim bỏ ra ngoài, không để lại một tí gì. Sau đó, Minh trả chiếc mê vào trong bụng con chim, lấy kim chỉ cẩn thận khâu lại như cũ, rất tỉ mỉ và khéo léo, khiến nhìn vào, khó mà nhận ra chú Seagames vừa trải qua một ca phẫu thuật dưới bàn tay của cậu trình sát đặc nhiệm tí hon...

Tròn một tiếng sau, hai cậu lại gặp nhau ở góc sân bóng, lần này Sơn còn mang theo một cây hoa hồng trắng. Chôn xong chú chim, nó trồng cây hoa lên trên, châm một nén hương cắm phía dưới, rồi quay ra Minh, hỏi :

- Thế nào, có kết quả gì không ?
- Tất nhiên là có chứ. Nhưng để xác định thật chính xác nguyên nhân, phải chờ kết luận của... "hội đồng giám định pháp y" tối nay đã...

BỊ BỐ... THEO DÕI, VÀ THEO DÕI... BỐ

Suốt buổi tối hôm đó, quên cả việc đến hỏi thăm tin tức ngày đánh giầy gây quỹ của Sơn "mặt già" và Tùng "khềnh" ra sao, Minh "tổ cú" vui đầu trong "phòng thí nghiệm" của mình ở góc học tập. Trên bàn bày la liệt kính lúp, dao, díp, kéo, đĩa, kính, còn, lại cả một lọ hoóc-môn nhỏ mà Minh phải cất công đến tìm Quang "sọt", chiêu đãi nó cốc chè đậu đen, mới nhờ nó đưa đến nhà cô giáo dạy hóa để lý do lý trấu xin bằng được. Vì Minh biết, như bố cậu vẫn nói, công tác pháp y cực kỳ quan trọng, nhiều khi phải kéo dài nhiều ngày, mà cái màng mẽ chim, nếu không có hoóc-môn để ngâm, sẽ bị phân hóa, biến dạng không thể giữ lâu được.

Minh đặt cuốn sổ con và cây bút một bên, cầm kính lúp tỉ mỉ xem xét từng hạt đậu xanh. Ban chiều, qua chợ, Minh còn cần thận mua thêm một lạng đậu xanh nữa. Để bây giờ cậu ta so sánh hai thứ đậu : một mua ở chợ và một lấy ra từ mẽ chim, cố tìm

ra những điểm khác nhau đáng nghi vấn. Nhưng, sau hơn cả tiếng đồng hồ tỉ mỉ gấp lên, bỏ xuống hết như ông thợ kim hoàn đang chế tác đồ nữ trang, Minh vò đầu bứt tai bực dọc vì không hề phát hiện ra một dấu hiệu khác thường nào giữa hai thứ đậu. Cậu lại vớt cái màng mẽ chim từ lọ hoóc-môn ra, soi xét qua kính lúp, nhưng giả sử trong những hạt đậu, và cả cái dạ dày con chim có chứa một độc tố mạnh nào đó có thể làm nó chết, thì mất thường của Minh "tổ cú" cũng làm sao mà nhìn ra được. Chính cậu cũng đã biết điều đó, nhưng tính tò mò ham "điều tra" vẫn gắn cu cậu ngồi lý trên mặt ghế mài miết nghiên cứu. Minh tự biện lý cho mình rằng : đã đành muốn nghiên cứu về hóa chất, phải có đầy đủ dụng cụ cần thiết như kính hiển vi, các hóa chất để thử phản ứng, và nhất là phải có một kiến thức tối thiểu về hóa học. Nhưng mình làm sao có được những thứ ấy. Vậy phải tùy điều kiện, hoàn cảnh mà làm việc chứ. Quan trọng nhất vẫn là cái đầu, là quyết tâm và lòng say mê nghiệp vụ. Vả lại, Minh áp dụng bài đã học, và cậu tự luận ra theo ý mình : khi một vật bị tác động bởi một hóa chất, ngoài sự biến đổi "hóa tính" - nghĩa là sự thay đổi về các chất hóa học bên trong, bao giờ cũng kèm theo sự biến đổi "lý tính", hiểu nôm na

là thay đổi về hình dạng, màu sắc, kích thước...

Song, dù suy nghĩ thế nào, thì mấy tiếng đồng hồ qua, quả thật Minh chẳng tìm ra được điều gì ở những hạt đậu xanh kia cả. Minh buông kính lúp và díp xuống bàn, nhắm mắt lại ngửa mặt lên trần nhà, suy nghĩ. "Thế là thế nào nhỉ ? Trên mình con chim không có một thương tích nào. Vậy thì chắc chắn nó chết là do ăn phải chất độc, hoặc một thứ gì có tác dụng mạnh đến máu, thần kinh, tim, gan, v.v... dẫn đến rối loạn các bộ phận, chức năng tế bào. Nhưng làm sao mà biết được những hạt đậu xanh kia có nhiễm chất độc không ?" Quả là một bài toán nan giải. Nhưng giá là bài toán, thì cu "tổ cú" chẳng coi là gì, nó vốn là cán sự toán không những của lớp mà của cả trường cơ mà. Đằng này, chỉ có mấy hạt đỗ con con, sao mà khó quá !

Chợt Minh lại nghĩ tới Quang "sọt" nó là cán sự hóa, thường hay mây mò pha trộn đủ thứ hóa chất, chắc ít nhiều nó cũng biết hơn mình về khoản này. Minh xem đồng hồ: đã mười một giờ đêm. Nhưng cậu vẫn quyết sang lật cu "sọt" dậy để hỏi thêm mấy câu "hiển kẻ".

Cứ để nguyên ngọn đèn bàn và các dụng cụ bày biện "phòng thí nghiệm", Minh nhẹ nhàng mở cửa chạy sang cầu thang lên nhà

Quang. May mà cu "sọt" vẫn thức, ngay sau tiếng tắc lười đầu tiên của Minh, nó đã ra mở cửa. Thấy Minh, Quang hỏi ngay :

- Sao, lại cần gì phải không ? Nhưng thưa bố giờ này chẳng còn hàng chè đậu đen nào mở nữa đâu. Cậu đang làm vụ gì giám giúi một mình hay sao mà trông nghi lắm...

- Có gì đâu, rồi việc thì tập nghiên cứu trước cho biết, để khi nào có vụ án thì áp dụng, tớ đang tìm hiểu về hóa học nên mới sang hỏi cậu...

- Tập tành gì mà nửa đêm còn hỏi ! Không giấu nổi mắt tớ đâu, có vụ gì, khai thật ra thì tớ mới trả lời...

Minh biết không có bánh rán, chè đậu hay bất cứ loại quà vặt nào, thì khó lòng lay chuyển nổi ông bạn vàng háu ăn này lắm, đành phải vắn tắt kể hết sự việc đầu đuôi cái chết của con bò câu trắng nhà Sơn "sọt", và mọi việc mình đang làm. Cuối cùng, Minh hỏi :

- Cậu tìm hiểu nhiều về hóa học, có biết cách nào phân biệt được chất độc hay không độc không ?

- Về lý thuyết thì biết, nhiều cách lắm, nhưng cách nào cũng cần phải có hóa chất và dụng cụ thí nghiệm cả, lấy đâu ra được. Cậu muốn xem mấy hạt đậu xanh ấy chứ gì? Nhà cậu có nuôi gà không ?...

- Có, nhưng mẹ tớ mới mua toàn gà con
thôi, chỉ hơn nắm tay.

- Ô ! Vậy thì tiện quá còn gì. Mang mấy
hạt cho một con ăn thử...

- Nhưng nếu nó độc thật thì sao ?

- Trời đất ơi, thế mà cũng hỏi, độc thật
thì nó... nghèo củ tỏi luôn chứ còn sao nữa !

- Như thế là... hy sinh một con gà... Tớ
chẳng tiếc đâu, nhưng sợ mẹ tớ biết thì...

- Thì cậu vẫn bảo "phục vụ công tác phá
án nhiều khi cần phải có sự hy sinh" là gì.
Mà đây mới chỉ là giả thuyết thôi, chắc gì
mấy hạt đậu ấy đã có chất độc. Tớ xin lưu ý
thêm một chi tiết nữa để cậu yên tâm là :
mặc dù là chất độc, nhưng tác dụng gây tử
vong cho người hay động vật còn phụ thuộc
vào nhiều yếu tố khác nữa, chẳng hạn như :
thể trạng, sức đề kháng và cả lượng độc tố
có đủ tác dụng hay không nữa chứ. Có nhiều
thứ thức ăn, ăn ít thì không sao, ăn nhiều
thì độc, thuốc cũng vậy, uống quá liều cũng
độc v.v... Trong trường hợp cụ thể này, theo
tớ suy luận : Cứ cho là những hạt đậu xanh
trong mẻ chim có chất độc, nhưng nếu cậu
chỉ cho gà con ăn thử vài ba hạt, có thể
lượng độc chưa đủ để gà chết. Bởi vậy, nếu
cậu cho gà ăn, phải thức để theo dõi diễn
biến biểu hiện của nó, nếu khác thường, thì
đúng trong mấy hạt đậu xanh đó có "vấn đề"
rồi...

Minh gật đầu rồi rít, cảm ơn Quang, còn
"chúc cậu ngủ ngon" nữa, rồi vội vã chạy
ngay về nhà...

*

Sợ gây tiếng động làm mẹ và em thức
giác, Minh nhẹ nhàng xoay nắm cửa, lách
vào, đóng chốt cẩn thận rồi rón rén trở về
góc học tập của mình ngoài ban công. (Quên
chưa nói, cái ban công nhà Minh đã được bít
kín bằng lồng sắt che gỗ dán, chỉ để hở một
ô cửa kính. Nơi đây bố mẹ dành cho Minh
làm góc học tập, gọn gàng, lịch sự như một
buồng riêng của cậu cả). Vừa tới gian giữa,
Minh giật mình thấy bố đã về từ lúc nào,
vẫn mặc nguyên bộ sắc phục công an, lạ
lùng hơn là ông đang ngồi rất nghiêm túc
ngay trước bàn "thí nghiệm" của cậu con
traí, tay giở cuốn sổ con, rồi chăm chú nhìn
cái đĩa đựng những hạt đậu xanh, đắm
chiều suy nghĩ...

Minh đứng im lặng nhìn bố một lúc, rồi
giả bộ vội về đánh tiếng : "Con chào bố ạ !
Bố về bao giờ mà nhanh thế ?"

Bố Minh quay lại :

- Khuya rồi mà con còn đi đâu ?

- Con vừa chạy sang nhà bạn Quang
mấy phút để... hỏi bài ạ...

- Đang dở bài thí nghiệm này chứ gì ?
Bố hỏi thật nhé : các con đang định điều tra
vụ gì thế, có thể cho bố biết được không ?
Biết đâu, bố có thể mách nước giúp bọn con
được gì chẳng...

Minh gãi đầu gãi tai :

- Có vụ gì đâu ạ. Chúng con đang thí
nghiệm bài hóa học...

- Thôi được, chưa muốn nói cũng được.
Nhưng bố muốn biết : vì sao các con lại chọn
đậu xanh để thí nghiệm ? Và những hạt đậu
này các con lấy ở đâu ?

Thật là một câu hỏi hóc búa và... đây
nghe vụ. Bố khôn thật. Không trả lời câu
trước, mà nói câu sau thì có khác nào giấu
đầu hờ đuôi. Minh đưa ngón tay lên mồm,
đứng cắn mãi vẫn chưa biết xử trí ra sao.
Cuối cùng, cậu quyết định chỉ tiết lộ cho bố
một nửa vụ án :

- Nghiên cứu xong, con sẽ báo cáo cho
bố. Chúng con đang tìm cách xác định xem
trong những hạt đậu xanh này có chứa hoặc
nhiễm phải một loại chất độc nào đó cực kỳ
nguy hiểm. Nhưng chưa tìm ra cách nào cả.
Con vừa sang "hội ý" với bạn Quang là cán
sự hóa của lớp. Đêm nay, nếu thí nghiệm
thành công, thì nhất định con kết luận được
điều đó. Chỉ khi có kết quả rõ ràng và chính
xác, biết được trong các hạt đậu có chứa

chất gì, lúc ấy con sẽ kể hết "vụ án" mà
chúng con đang tìm cho bố nghe.

Vốn cũng không lạ gì tính ương ngạnh
và cương quyết của cậu "tổ cú" nhà mình, bố
Minh đành phải chịu thua cậu con trai. Ông
mỉm cười vỗ vai Minh :

- Được, bố sẽ cố chờ đến sáng mai. Chưa
biết các con đang tìm hiểu vụ gì, nhưng công
việc của các con làm cả bố cũng hấp dẫn rồi
đấy. Bố nói nghiêm chỉnh nhé : nên cho bố
biết trước, chứ đừng để đến lúc gặp khó
khăn mới nhờ đến các chú công an, là không
hữu nghị đâu nhé...

Nói rồi ông vò tóc Minh, cười vang và
lục tục chuẩn bị đi ngủ.

*

Ngờ là bố chỉ nói cho mình vui lòng, chứ
ba cái đồ thí nghiệm đơn sơ này có gì mà
hấp dẫn. Nhưng dù sao Minh cũng bán tín
bán nghi. Để ý lúc bố nói, và nhất là khi ông
ngồi đầm chiêu trước bàn "thí nghiệm",
Minh thấy ánh mắt và thái độ của bố có
điều gì lạ lắm, không bình thường như mọi
khi. Bởi vậy, cậu ta quyết để ý xem sao.

Chờ cho bố đã lên giường đi ngủ, Minh
bắt đầu nhẹ nhàng ra bếp, chỗ cái chuồng
gà mới đóng, thực hiện cuộc thí nghiệm của
mình. Để cho chắc chắn, Minh mang ra hai

lọ mực : một lọ xanh, một lọ mực đỏ và cả hai thứ đậu xanh mà cậu đang so sánh. Minh lấy que quăn bông, chấm mực, chọn hai chú gà nhỏ nhất, chấm một con đậu xanh, một con đậu đỏ. Bấy giờ con đang chìm mất nằm ngủ, chẳng biết chuyện gì xảy ra. Minh xem đồng hồ : đúng 12 giờ 15 phút, cậu luồn tay vào chuồng đánh thức hai chú gà dậy, đẩy gần ra sát lưới, sau đó, lần lượt, chú đậu xanh được ăn năm hạt đậu Minh mua ngoài chợ, chú đậu đỏ ăn năm hạt lấy từ cái mẻ chim, Minh còn cho mỗi chú uống thêm tí nước nữa, mới trả các chú về chỗ ngủ cũ. Cậu ta bắc cái ghế, ngồi ngay bên chuồng gà, bắt đầu hồi hộp theo dõi. Minh ngồi lẩm nhẩm : "Xanh lành, đỏ độc. Xanh lành, đỏ độc" đến mấy lần như đọc thần chú cho khỏi quên, rồi cậu ta bỗng mỉm cười nhớ ra mẩu chuyện tiểu lâm nào đó, tự trách mình : "Thật là thiếu khoa học, có thể mà cũng phải nhầm thuộc lòng"... rồi lấy viên phấn viết ngay vào thanh gỗ chuồng gà mấy chữ : "X : lành - Đ : độc", yên tâm ngồi "canh" tiếp.

Mấy chú gà bị đánh thức bất ngờ, ăn đậu xong trở về nép mình nằm bên lủ bạn, "chiếp ! chiếp !" thêm mấy tiếng, rồi lại tiếp tục lim dim mắt ngủ rất vô tư, như chẳng hề biết mình vừa ăn đậu xanh đậu xiếc gì. Minh hơi thất vọng, cậu định trở lại buông

lấy cuốn truyện ra ngồi vừa đọc vừa canh, bất ngờ, lúc đi qua màn bố ngủ, thấy cửa màn mở dở, trong màn không có ai. Cậu ta nhón chân nhìn về "bàn thí nghiệm" của mình ngoài ban công : bố đang cúi húi làm cái gì đó.

"Bố làm gì nhi ? Lạ thật. Phải theo dõi xem. Nhất định phải có điều gì không bình thường đây. Minh đang giấu bố vụ này. Nhưng như thế là bố cũng đang giấu mình chuyện gì đó, quan trọng lắm, liên quan tới những hạt đậu xanh kia"...

Minh đứng nép vào tấm rèm cửa, theo dõi từng cử chỉ của bố. Bố Minh xé một tờ lịch trên tường, lặng lẽ ngồi xuống bên bàn "thí nghiệm" của cậu, ông từ từ cầm cái díp, gắp liên mấy hạt đậu xanh trong cái đĩa thủy tinh của Minh - những hạt đậu cậu lấy ra từ cái mẻ chim trưa nay. "Sao bố tinh thế nhi, rõ ràng ở đây mình cũng để cả một gói đậu mua ở ngoài chợ, mà sao bố lại biết đó là chỗ đậu mình đang nghiên cứu chất độc nhi ?" - nghĩ thế, rồi Minh lại tự trả lời mình: "Chuyện, thế bố mới làm được đội trưởng cảnh sát hình sự chứ !" ... Đặt mấy hạt đậu vào tờ lịch vừa bóc, bố Minh cẩn thận gói lại, dấp dấp như vừa thu được một tang vật quan trọng ở hiện trường, xong đâu đấy, ông lảng lảng trở về giường,

bỏ cái gói nhỏ vào túi áo treo trên mắc, cài khuy lại hần hoi, rồi mới lên giường ngủ.

Minh nín thở dõi theo từ đầu đến cuối. Đến lạ, đứng nhìn bố, mà cậu cứ hồi hộp tựa như trong tình huống của vụ án không bằng. Đợi bố lên giường xong, Minh mới ngồi thụp xuống khom mình bò trở lại bếp, quên cả việc lấy truyện để xem.

72

BÍ MẬT TRONG CÁI MÈ CHIM

Ngồi bên chuồng gà, Minh cứ thắc mắc mãi không giải thích được mọi việc vừa chứng kiến. Phải chăng, bố đã biết rõ hết mọi hoạt động của mình ? Cũng có thể. À mà không, ban nãy trong cách hỏi, Minh hiểu bố chưa thể biết nổi cái "vụ án" của cậu đang điều tra một mình này được.

Mãi suy nghĩ miên man, Minh nghe tiếng "chiếp ! chiếp !", cậu mới chợt nhớ tới cái chuồng gà. Minh ngoái lại quan sát, thì trái ngược với sự chờ đợi cũng như phán đoán của mình : trong chuồng, bây giờ con say sưa chìm trong giấc ngủ, tất nhiên,

trong đó có cả con đầu bơi mực xanh. Nhưng thật kỳ quặc, chính con gà được cậu bơi mực đỏ - nghĩa là con đã ăn mấy hạt đậu xanh cậu nghi là có chất độc - thì lại mở thao láo mắt, tinh như sáo, luôn miệng kêu chiêm chiêm, đi lại khắp quanh chuồng.

Thế là chẳng những con gà đầu đỏ, mà cả Minh "tổ cú" nhà ta cũng tròn mắt thao láo thức, ngồi nhìn hiện tượng khó hiểu này. Minh cứ ngồi chồm hồm như thế, canh cái chuồng gà thêm hơn một tiếng nữa, đến lúc cơn buồn ngủ ập đến, mắt cậu muốn díp lại, thì chú gà đầu đỏ vẫn chạy nhảy tinh khô, bên lũ bạn im lìm ngủ như không hề biết gì xảy ra cả.

Minh giờ sở tay đặc nhiệm, ghi tất cả kết quả theo dõi con gà thí nghiệm vào, rồi mới yên tâm về màn đi ngủ. Mặc dù trong thâm tâm, cậu không khỏi buồn bã vì cuộc thí nghiệm đã thất bại nặng nề.

Sáng sớm hôm sau, khi chuẩn bị ra sân bóng tập võ cùng cả nhóm, thì bỗng bố Minh vừa mặc quần áo như chuẩn bị đi đâu, vừa gọi giật Minh vào, hỏi :

- Thế nào, con trai, có thể cho bố biết kết quả cuộc thí nghiệm đêm qua được chứ, có thành công không ?

- Thất bại rồi bố ạ, nên theo như thỏa thuận hôm qua, con không thể kể cho bố nghe được...

Thấy cậu cả mặt ỉu xiu, mắt hấn cái nhuệ khí, hăng hái của buổi tối hôm qua, bố Minh nghiêm giọng gọi chuyện :

- Thì con cứ kể riêng cái thí nghiệm đêm qua cho bố nghe thôi cũng được. Nên nhớ, phân tích cho đầy đủ kết quả thí nghiệm là công việc đòi hỏi hết sức khoa học và tỉ mỉ đấy nhé. Nhiều khi tưởng chắc trăm phần thành công rồi mà vẫn thất bại, ngược lại, cứ ngỡ đã thất bại hoàn toàn, lại có thể phát hiện những chi tiết, dấu hiệu cơ bản của thành công ở ngay trong chính hiện tượng thất bại ấy... Vậy, con hãy kể cho bố nghe : con làm thí nghiệm với những hạt đậu ấy như thế nào ? Biết đâu, đấy lại là những dấu hiệu thành công thì sao...

Quả là tài thuyết phục, hay đúng hơn, có lẽ sở trường "mớm cung" của ông đội trưởng hình sự chính quy quá điều luyện và tài tình, nên Minh "tổ cú" bị siêu lòng lập tức, cậu ta cứ thế tổng tặc kể lại hết cuộc thí nghiệm đêm qua với bố, chẳng thiếu một chi tiết nào. Thậm chí cả cái ký hiệu "Xanh : lạnh - Đỏ : độc" viết ở chuồng gà nó cũng kể cho bố nữa.

Bố Minh chăm chú nghe từ đầu đến cuối về rất quan tâm. Cuối cùng, ông vừa buộc dây giày, vừa nói :

- Như thế là thí nghiệm của con đã thành công rồi đó. Chỉ có điều con chưa biết

nên lại tưởng là thất bại đấy thôi. Điều này, bố sẽ phân tích cho con nghe vào tối nay. Bây giờ, bố có việc phải đi ngay... Chờ bố đêm về nhé...

Ra đến cửa, chẳng biết nghĩ thế nào, ông quay lại cậu con, nói thêm :

- Bố cũng tiết lộ để con biết, chính bố cũng đang quan tâm tới một vụ án có dính dáng đến những hạt đậu xanh, thì lại thấy con đang làm thí nghiệm về nó. Rất có thể, và mong rằng, "vụ" của con cũng chính là "vụ" của bố thì hay biết mấy. Cho nên, nếu cần thiết, bố con ta sẽ "hợp đồng tác chiến", và lúc ấy, đừng giấu bố điều gì nhé... Bố đi làm đây. Tạm biệt con !

*

Toàn bộ cuộc thí nghiệm với những hạt đậu xanh trong cái mẻ chim, và nhất là câu chuyện "lấp lửng" của bố tiết lộ, khiến Minh "tổ cú" hiểu đây hẳn là mấu chốt của một vụ án quan trọng mà bố cậu đang tìm. Bởi vậy, chiều hôm ấy, chỉ huy trưởng nhóm đặc nhiệm C21 - Minh "tổ cú" quyết định triệu tập cuộc họp đột xuất toàn nhóm, thông báo tất cả mọi diễn biến chi tiết của "vụ án" bắt đầu từ cái chết đột ngột của con Seagames nhà Sơn "sợ".

như
Min
qua
ph
còn
đầu
th
cứ
hi
th
th
co
nl
d
c
t
t
t
r
t
l

Cuộc họp đang hết sức sôi nổi sau khi
cán sự hóa Quang "sọt" phát biểu phân tích
về lượng độc tố ảnh hưởng đến thể trạng
chú gà con, cả bọn thi nhau đặt ra các giả
thuyết phán đoán và suy luận về những hạt
đậu xanh trong cái mê chim, thì bỗng có
tiếng chuông điện thoại. Minh "tổ cú" vội
vàng ra nhắc máy. Từ đầu dây bên kia,
tiếng bố Minh gọi về :

- Bố báo cho con một tin quan trọng :
những hạt đậu xanh của con đã được các
chú ở phòng khoa học hình sự xét nghiệm và
kết luận : tất cả đều bị nhiễm chất ma túy,
một loại bạch phiến nặng cấm lưu hành trên
thị trường. Bí mật nhé, việc này cực kỳ
quan trọng đấy. Vấn đề còn lại là con phải
cho bố biết đã lấy những hạt đậu xanh ấy ở
đâu ?... Không, không, bố không bảo con trả
lời bây giờ, qua máy điện thoại không... đảm
bảo đâu. Các con suy nghĩ rồi cho bố biết
ngay tối nay nhé, lúc bố về. Tạm biệt !

Mời các em đón đọc tập tiếp theo :

"NỮ TRINH SÁT GIẤU TÀI"

MỤC LỤC

- 65 - **Tướng-sĩ-tượng cũng không chịu
kém cạnh**
- 66 - **Thủ tay nghề đánh giày**
- 67 - **Ông "đồng nghiệp" ghen ăn**
- 68 - **..."Nghèo nhưng đừng hèn,
và càng phải biết thương nhau"**
- 69 - **Cái chết bất ngờ của con bồ câu**
- 70 - **Ca phẫu thuật trong... góc học tập**
- 71 - **Bị bố... theo dõi, và theo dõi... bố**
- 72 - **Bí mật trong cái mê chim**

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in :

Tác giả

In 2.500 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTB Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 9-1996.

Bỗng nhiên con "Saegames" - chú bồ câu trắng yêu quý của Sơn "sợ" bị chết. Chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" quyết định tìm nguyên nhân trong "phòng thí nghiệm" của mình ở góc học tập. Các trinh sát ủy quyền cho nhóm trưởng việc khai thác tin tức từ... bố. Dấu hiệu đáng ngờ từ cái mè chim khiến các chú công an cũng không thể thờ ơ. Cuối cùng, chính sự "hy sinh" của con "Seagames" giúp tìm ra một vụ án quan trọng. Tính tò mò của cu "tổ cú" hóa ra được việc.

Đón xem tập sau:

"Nữ trinh sát giấu tài", với sự xuất hiện "nhị vị cô nương" chiến hữu của cu "khềnh".

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ**

LÊ TÂN HIỀN

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ**

G21

TRUYỆN THIẾU NHI

NỮ TRINH SÁT GIẤU TÀI

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI '96

G21

Giá : 3500 đ

Bỗng nhiên con "Saegames" - chú bồ câu trắng yêu quý của Sơn "sợ" bị chết. Chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" quyết định tìm nguyên nhân trong "phòng thí nghiệm" của mình ở góc học tập. Các trinh sát ủy quyền cho nhóm trưởng việc khai thác tin tức từ... bố. Dấu hiệu đáng ngờ từ cái mẽ chim khiến các chú công an cũng không thể thờ ơ. Cuối cùng, chính sự "hy sinh" của con "Seagames" giúp tìm ra một vụ án quan trọng. Tính tò mò của cu "tổ cú" hóa ra được việc.

Đón xem tập sau:

"*Nữ trinh sát giấu tài*", với sự xuất hiện "nhị vị cô nương" chiến hữu của cu "khếnh".

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ**

C21

Giá : 3500 đ

LÊ TẤN HIẾN

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIẾN

NHÓM

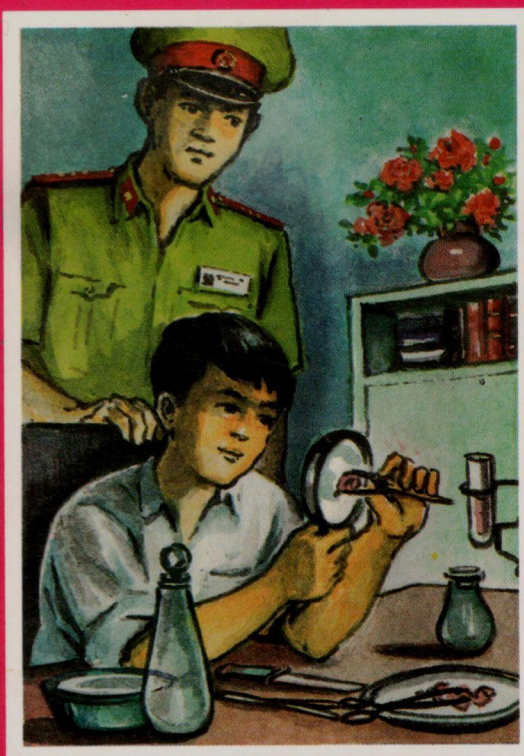
ĐẶC NHIỆM

NHÀ

C21

TRUYỆN THIẾU NHI

BÍ MẬT TRONG CÁI MÈ CHIM

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996